ΤΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

ΚΑΙ

ΣΑΠΦΟΥΣ

ΜΕΛΗ.

ANACREONTIS

ET

SAPPHONIS

CARMINA.

Nec, si quid olim luſit Anacreon,
Delevit aetas.

Horat.

GLASGUAE,
In AEDIBUS ACADEMICIS
Excudebat ROBERTUS FOULIS Academiae Typographus
MDCCXLIV.

BRITISH MUSEUM

VITA ANACREONTIS

A TANAQUILLO FABRO.

DE Anacreonte haec Suidas ex veterum commentariis: Ἀνακρέων, Τήϊος λυρικός· Σκυθίνυ ὑὸς, οἱ δὲ Εὐμήλυ. οἱ δὲ Παρθενίυ. οἱ δὲ Ἀριστοκρίτυ ἐδόξασαν. ἔγραψεν ἐλεγεῖα, καὶ ἰάμβυς, Ἰάδι πάντα διαλέκτῳ. Γέγονε καλὰ Πολυκράτην τὸν Σάμυ τύραννον Ὀλυμπιάδι νβ. οἱ δὲ, ἐπὶ Κύρυ, καὶ Καμβύζου τάττυσιν αὐτὸν, καλὰ τὴν κε. Ὀλυμπιάδα. ἐκπεσὼν δὲ Τέω διὰ τὴν Ἰσιαίυ ἐπανάστασιν, ᾤκησεν Ἄβδηρα ἐν Θράκῃ. &c. *Anacreon, Teïus lyricus, Scythini filius, alii, Eumeli, alii, Parthenii, alii, Ariſtocriti filium dixerunt. Scripſit elegias et iambos, omnia Ionica dialecto. Vixit tempore Polycratis Samiorum tyranni, Olympiade LII. alii vero Cyri et Cambyſae tempore eum vixiſſe produnt Olympiade XXV. Cumque Teo pulſus eſſet ob Hiſtiaei rebellionem, Abdera urbem Thraciae petiit.* &c. Ait omnia ab illo ſcripta fuiſſe Ἰάδι διαλέκτῳ, quod verum eſt; ſemper enim ἐν τοῖς μάλιστα Ἰωνικοῖς habitus fuit Anacreon. Quamobrem hujus ſcriptoris eſſe haud arbitror illa omnia Odaria, quae Dorico ſermone conſcripta ſunt, quamvis ceteris ejus poematiis intermixta legantur. Addit Suidas floruiſſe Anacreontem Ὀλυμπιάδι νϛ. (*Olympiade*

lympiade LII.) quod verum esse potest. Anacreon enim familiariter cum Polycrate Samiorum principe vixit, ut ex Herodoto constat; Polycrates autem eodem tempore florebat, quo apud Aegyptios regnabat Amasis, cujus tempora notissima sunt. Sed quod mox apud Suidam legitur, cum Cyri et Cambysae imperia in Olympiadem XXV. conjicit, est illud vero a fide veteris historiae sane quam remotissimum. Legendum itaque est, non ΚΕ [XXV.] sed ΞΒ [LXII.] Cyrus enim regnum Persarum auspicatus est anno I. Olymp. LV. at totius Asiae imperium Olymp. LXII. est exorsus. Floruit itaque Anacreon eadem tempestate qua Solon, Aesopus, Croesus, Pisistratus, &c. annis ante Christum D. LV. plus minus: Dixi, plus minus, quae enim de Histiaeo addit Suidas, id facile probant. res est ex Herodoto et aliis notissima, Unus itaque ex vetustissimis totius Graeciae scriptoribus erit Anacreon; Pindaro certe et Aeschilo prior est.

SOCRATES

Apud Platonem in Phaedro, seu de pulchro.

Νῦν μὲν οὕτως οὐκ ἔχω εἰπεῖν δῆλον δ' ὅτι τινῶν ἀκήκοα, ἢ πῶς Σαπφοῦς τῆς καλῆς, ἢ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

ΤΗΙΟΥ ΜΕΛΗ

συμποσιακὰ ἡμιίαμβα.

εἰς λύραν α'.

ΘΕλω λέγειν Ατρείδας,
θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν.
ἡ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
ἤμειψα νεῦρα πρώην,
καὶ τὴν λύρην ἅπασαν·
κἀγὼ μὲν ἦδον ἆθλους
Ἡρακλέους· λύρη δὲ
ἔρωτας ἀντεφώνει.
χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
μόνους ἔρωτας ᾄδει.

In Lyram. Ode. I.

VOlo dicere Atridas; volo etiam Cadmum canenere: barbitos vero fidiculis *ſuis* amorem unicum ſonat. Mutavi nervos pridem, lyramque *adeo* univerſam; atque ego quidem canebam labores Herculis; lyra vero amores e contrario ſonabat. Valeatis *ergo* in futurum nobis, ô heroes; lyra etenim *noſtra* ſolos amores canit.

εἰς γυναῖκας. β'.

Φύσις κέρατα ταύροις,
ὁπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
ποδωκίην λαγωοῖς,
λέουσι χάσμ' ὀδόντων,
τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτὸν,
τοῖς ὀρνέοις πέταθαι,
τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα·
γυναιξὶν οὐκ ἐπεῖχεν;
τί ἂν δίδωσι; κάλλος,
ἀντ' ἀσπίδων ἁπασέων,
ἀντ' ἐγχέων ἁπάντων·
νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον,
καὶ πῦρ, καλή τις ἦσα.

εἰς ἔρωτα. γ'.

μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη

2. In foeminas.
Natura cornua tauris, ungulaſque dedit equis, pedum pernicitatem leporibus, leonibus hiatum dentium, piſcibus natandi facultatem, avibus volare, viris animoſitatem et *bellicam virtutem:* foeminis non amplius habuit, *quod daret.* Quid igitur dat iis? Pulchritudinem, quae inſtar clypeorum omnium, inſtar *eſt* haſtarum omnium; quinimo vincit etiam ferrum, atque ignem *ipſum*, ſiqua pulchra ſit.

3. In amorem.
Nocte aliquando intempeſta, cum jam Urſa vertitur ſub manum

κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτεω,
μερόπων δὲ φῦλα πάντα
κέαται, κόπῳ δαμέντα;
τότ' ἔρως ἐπιϛαθείς μευ
θυρέων ἔκοπ' ὀχῆας.
τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
κατά μευ χίσεις ὀνείρους,
ὁ δ' ἔρως, Ἄνοιγε, φησί·
βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι·
βρέχομαι δὲ, κἀσέληνος
κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας·
ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας
ἀνέῳξα, καὶ βρέφος μὲν
ἐσορῶ φέροντα τόξον,
πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην·
παρὰ δ' ἰϛίην καθίσας

manum Bootae, mortalium-
que genus omne jacet, labo-
re domitum; tunc amor ſu-
perveniens, mea forium pul-
tabat repagula. Quis, in-
quiebam, fores tundit? Diſ-
rumpes mihi utique ſomnia.
Aſt amor, "Aperi, inquit,
"puerulus ſum; ne metuas:
"pluvia vero madeo, et il-
"lunem per noctem erravi."
Miſertus ſum, ut haec audii:
et ſtatim, quum accendiſſem
lucernam, aperui; et puerulum ſane aſpicio, ferentem arcum, et alas et pharetram: ad focum itaque quum ſtetiſſem,

παλάμαισι χεῖρας αὐτῆ
ἀνέθαλπλον, ἐκ δὲ χαίτης
ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
τόδε τόξον, εἴ τι μοι νῦν
βλάβεται βραχεῖσα νευρή·
τανύει δὲ, καί με τύπτει
μέσον ἦπαρ, ὥσπερ οἶστρος,
ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,
ξένε, δ' εἶπε, συγχάρηθι·
κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐστι,
" σὺ δὲ καρδίην πονήσεις·

εἰς ἑαυτόν δ'.

ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
στορέσας, θέλω ποπίνειν.

tiſſem, palmis *meis* manus ejus refovebam, et ex ejus caeſarie exprimebam humidam aquam. Ille autem, ubi frigus *ſe* remiſerat, " Age, " inquit, experiamur huncce " arcum, nunquid mihi jam " laedatur madefactus ner- " vus :" tendit itaque, et me ferit *in* medium jecur, tanquam aſilus. Exilitque cachinnans, et, " Hoſpes, in- " quit, congratulare: cornu " quidem *meum* illaeſum eſt, tu autem cor dolebis.

4. De ſeipſo.

Super myrtis tenellis, ſuper et lotinis herbis ſtratus, volo potare.

ὁ δ' ἔρως, χιτῶνα δήσας
ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ,
μέθυ μοι διηκονείτω.
τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα
βίοτος τρέχει κυλισθείς,
ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
κόνις, ὀστέων λυθέντων.
τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.
πρὶν, ἔρως, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν
ὑπὸ νερτέρων χορείας,
σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

εἰς ῥόδον, έ.

τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων

potare. Amor itaque, tunicam ligans ſuper cervice papyro, merum mihi adminiſtret. Velut enim rota currus vita *noſtra* currit voluta; exiguuſque jacebimus cinis, oſſibus ſolutis. Quid te opus eſt lapidem inungere? Quid et in terram libare ſupervacua? Me potius, dum adhuc ſuperſum, unge, roſiſque caput *meum* redimito, et voca huc amicam. Priuſquam, ô amor, illuc abiero ad inferorum choreas, diſſipare volo curas.

5. In roſam.

Roſam, quae flos amorum, miſce-

μίξωμεν Διονύσῳ·
τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
κροτάφοισιν ἁρμόσαντες.
πίνομεν ἁβρὰ γελῶντες.
ῥόδον, ὦ φέριστον ἄνθος,
ῥόδον, ἔαρος μέλημα·
ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά.
ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
σέφεται καλοῖς ἰδίοις,
χαρίτεσσι συγχορεύων.
σέψον ἔν με, καὶ λυρίσω.
παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς
μετὰ κούρης βαθυκόλπου,
ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
πεπυκασμένος, χορεύσω.

Κῶμος. 5.

στεφάνους μὲν κροτάφοισι

miſceamus Baccho: roſam illam pulchre foliatam temporibus aptantes. Bibamus genialiter ridentes. Roſa, ô praeſtantiſſime flos, roſa veris *praecipua* cura; roſae vel diis in deliciis ſunt. Roſas etiam *puer* ille Veneris redimitur pulchris capillis, gratiis ſimul-ſaltans. Corona igitur me, et lyram pulſabo: juxta tua, Bacche delubra cum puella profundi ſinus, roſeis corollis redimitus, ſaltabo.

6. Feſtivitas amatoria. Coronas quidem temporibus roſeas

ῥοδίνῳς συναρμόσαντες
μεθύομεν ἁβρὰ γελῶντες·
ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κύρη,
καταχίοισι βρύοντας
πλοκάμοις φέρουσα θύρσους,
χλιδανόσφυρος χορεύει.
ἁβροχαίτης δ' ἅμα κῶρος,
σωμάτων ἡδὺ πνεόντων,
κατὰ πηκτίδων ἀθύρει
προχέων λιγεῖαν ὀμφήν.
ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτης,
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου
μετὰ τῆς καλῆς Κυθήρης,
τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
κῶμον μέτεισι χαίρων.

εἰς Ἔρωτα. ζ'.

ὑακινθίνῳ με ῥάβδῳ

roſeas ſimul-aptantes genio-indulgemus ſuaviter ridentes. Ad barbiton vero puella hederaceis plenos comis gerens thyrſos, delicatulis-malleolis ſaltat. Mollique-caeſarie ſimul puer, ore ſuave ſpiranti, ad panduram ludit fundens elegantem vocem. Ipſe demum amor auricomus, una cùm pulchro Lyaeo, una cum pulchra Venere, pergratam ſenibus comeſſationem ingreditur laetus.

7. In amorem.

Hyacinthina me virga difficulter

χαλεπῶς ἔρως βαδίζοντ'
ἐκέλευσε συντροχάζειν·
διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων,
ξυλόχων τὲ καὶ φαράγγων,
τροχάοντα πεῖρεν ὕδρος.
κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
ἀνέβαινε, κἄν ἀπέσβην.
ὁ δ' ἔρως, μέτωπα σείων
ἁπαλοῖς πλεροῖσιν, εἶπε,
σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

εἰς τὸ ἑαυτῦ ὄνειρον, ᾱ.

διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
ἁλιπορφύροις τάπησι,
γεγανυμένος Λυαίῳ,
ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς
δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,
μετὰ παρθένων ἀθύρων·

culter amor gradientem *et reſtitantem*. Juſſit ſecum una curſitare: ita per rapidos torrentes, per fruticeta et praecipitia, curſitantem transfixit coluber. Cor inde *mihi* nares aduſque aſcendit, et tantum non extinctus ſum. Amor itaque frontem mihi refrigerans mollibus cum alis, dixit, tu etenim non potes amare.

8. In ſomnium ſuum.

Per noctem indormiens purpureis tapetibus, lactificatus Lyaeo, viſus ſum ſummis pedum palmulis curſum velocem intendere, cum virginibus

ἐπεκερτόμων δὲ παῖδες,
ἁπαλώτεροι Λυαίου,
δακέθυμά μοι λέγοντες,
διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
ἐθέλοντα δ' αὖ φιλῆσαι
φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες,
μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

εἰς περιστεράν. ϑ'.

ἐρασμίη πέλεια,
πόθεν, πόθεν πέτασαι;
πόθεν μύρων τοσούτων,
ἐπ' ἠέρος θέουσα,
πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
τίς ἐσί σοι; μέλει δέ.
Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,

nibus luſitans: cavillabantur autem pueri teneriores Lyaeo, ſcurrilia mihi dicentes, propter formoſulas illas. Volentem deinde oſculari fugerunt e ſomno me omnes; ſolus itaque relictus *ego* miſellus rurſum appetii dormire.

9. Ad columbam.

O amabilis columbella, undenam, undenam volas? Unde *eſt*, quod unguentorum tantorum, ſuper aëre feſtinans, redoleſque et *pene* depluis? Quis tibi *herus* eſt? *Id* enim curae eſt *mihi*, ut *ſciam*. Anacreon me miſit ad amaſium, ad Bathyllum, qui

τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
κρατοῦντα καὶ τύραννον.
πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη,
λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον·
ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
διήκονῶ τοσαῦτα.
καὶ νῦν οἵας ἐκείνῳ
ἐπιστολὰς κομίζω·
καί φησιν, εὐθέως με
ἐλευθέρην ποιήσειν.
ἐγὼ δὲ, κἢν ἀφῇ με,
δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ·
τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς,
καὶ δένδρεσιν καθίζειν.
φαγοῦσαν ἄγριόν τι;
τανῦν ἔδων μὲν ἄρτον,

dudum evaſit omnium *omnino* dominus atque imperator. Vendidit me illi Venus, quum accepiſſet brevem hymnum *ab eo:* ego exinde Anacreonti ut famula ago res hujuſcemodi: et nunc quales quales ejuſdem epiſtolas defero: et *is* ait, propediem me liberam *ſe* facturum. Ego vero, etiamſi dimiſerit me, ſerva *nihilominus* manebo apud eum: quid enim mihi opus eſt volare *per* montes et per agros, et arboribus inſidere, edenti *neſcio* quid ruſticum? nunc comedo quidem

panem,

ἀφαρπάσασα χειρῶν
ἀνακρέοντος αὐτὸ·
πιεῖν δέ μοι δίδωσι
τὸν οἶνον, ὃν προπίνει.
πιοῦσα δ' ἂν χορεύσω,
καὶ δεσπότην ἐμοῖσι
πτεροῖσι συγκαλύψω,
κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
τῷ βαρβίτῳ καθεύδω,
ἔχεις ἅπαντ', ἄπελθε·
λαλίστέραν μ' ἔθηκας,
ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

εἰς ἔρωτα κηρινόν. ί.

ἔρωτα κηρινόν τις
νεηνίης ἐπώλει·
ἐγὼ δέ οἱ παραστὰς,
πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ
τὸ τευχθὲν ἐκπρίωμαι;

panem, ſubripiens manibus Anacreontis ipſius: bibendumque mihi praebet vinum ipſum, quod praebiberat. Ut vero biberim, forſan ſaltabo, et herum meis alis contexam; conſopita autem ſuper ipſo barbito dormio. Habeas omnia; abeas: loquaciorem me feciſti, ô homo, vel ipſa cornice.

10. In cereum Cupidinem.

Cupidinem cereum quidam adoleſcens venundedit; egoque illi juxta ſtans quanti, inquiebam, vis tibi imagunculam

 hanc

ὁ δ' εἶπε, Δωριάζων,
λάβ' αὐτὸν, ὁππόσου λῇς,
ὅμως δ', ἵν' ἐκμάθῃς πᾶν,
οὐκ εἰμὶ κηροτέχνας.
ἀλλ' ὑ θέλω συνοικῆν
ἔρωτι παντορέκτᾳ.
δὸς ὧν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
δραχμῆς, καλὸν σύνευον.
ἔρως, σὺ δ' εὐθέως με
πύρωσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ
κατὰ φλογὸς τακήσῃ.

εἰς ἑαυτόν. ιά.

λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρέων, γέρων εἶ·
λαβὼν ἔσοπτρον ἄνδρει
κόμας μὲν οὐκετ' οὔσας,
φιλὸν δέ σευ μέτωπον.

hanc emam? At ille dixit, Dorice loquens, Cape illum, quanti vis, i. e. *tuo pretio*: veruntamen, ut rem totam addiſcas, non *ego* ſum cerearum imaginum effictor: ſed nolo una habitare cum cupidine, qui omnia appetit. Da igitur, *inquio*, da illum nobis, pro hac drachma, lepidum contubernalem. At tu, ô Cupido, propediem me incendas: ſin vero, tu ipſe in flamma colliquefies.

11. De ſeipſo.

Dicunt *mihi* faeminae, ô *Anacreon*, ſenex es: accepto ſpeculo, contemplare comas quidem non amplius exiſtentes, glabramque tuam frontem.

ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
πρέπει τὸ τερπνὰ παίζειν,
ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

εἰς χελιδόνα. ιβ'.

τί σοι θέλεις ποιήσω,
τί, κωτίλη χελιδών;
τὰ ταρσά σευ τὰ κῦφα
θέλεις, λαβὼν ψαλίξω;
ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ
τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;
τί μευ καλῶν ὀνείρων,
ὑπορθρίαισι φωναῖς
ἀφήρπασας Βάθυλλον;

tem. Ego ſane, quod ad comas attinet, utrum ſint, an abierint, haud novi; hoc autem novi, quod ſeni *tanto* magis convenit jucunde ludere, quanto propior *ei* mors ſit.

12. In hirundinem.

Quid tibi vis, faciam, quid, ô garrula hirundo? Aliaſne tuas celeres illas, vis, ut prehenſas forfice abſcindam? An potius interiorem tuam illam linguam, ſicut Tereus ille, prorſus demetam? Quid ex meis gratis ſomniis, matutinis tuis modulis, abripuiſti Bathyllum?

13. In

εἰς Ἄτλιν, ιγ'.

οἱ μὲν, καλὴν Κυβήβην
τὸν ἡμίθηλυν Ἄτλιν
ἐν ὄρεσιν βοῶντα,
λέγουσιν ἐκμανῆναι·
οἱ δὲ, Κλάρου παρ' ὄχθας
δαφνηφόροιο Φοίβου,
λάλον πιόντες ὕδωρ,
μεμηνότες βοῶσιν.
ἐγὼ δὲ, τῦ Λυαίου,
καὶ τῦ μύρου χορευθείς,
καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης,
θέλω, θέλω μανῆναι.

εἰς Ἔρωτα ιδ'.

θέλω, θέλω φιλῆσαι·------
ἔπειθ' ἔρως φιλεῖν με,
ἐγὼ δ' ἔχων νόημα

13. In *Attyn.*
Hi quidem, almam Cybelen Semimarem Attin in montibus clamantem dicunt in furorem actum: illi vero, *Clari* ad ripas laurigeri Phoebi, fatidicam cum biberint aquam, furore perculsi clamant. At ego, Lyaeo, et unguento saturatus, et meâ quoque amicâ, volo, volo, *inquam*, furere.

14. In Cupidinem.
Volo, volo *nunc tandem* amare: ——— suasit olim Cupido amare me; ego autem habens animum improvidum,

mi

ἄβυλον, οὐκ ἐπείθην.
ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας,
καὶ χρυσέην φαρέτρην,
μάχῃ με προὐκαλεῖτο.
κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεὺς,
καὶ δοῦρα, καὶ βοείην,
ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
ἔβαλλ'· ἐγὼ δ' ἔφευγον,
ὡς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' ὀϊστοὺς,
ἧχαλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν
ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
μέσος δὲ καρδίης μευ
ἔδυνε, καί μ' ἔλυσε.
μάτην δ' ἔχω βοείην·
τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

minime perſuaſus ſum. Tunc ille protinus arcum tollens atque auream pharetram, pugna me provocabat: atque ego ſumens ſuper humeris thoraca, velut alter Achilles, haſtaſque et ſcutum, concertabam cum Cupidine. Jaciebat; aſt ego fugiebam: ut vero non amplius habuit tela, aegre-tulit, deinde ſeipſum projecit in modum teli: mediuſque cordis mei penetravit, et me ſolvit. Fruſtra itaque habeo ſcutum: quid enim muniamur extra, bello intus me exercente?

εἰς τὸ ἀφθόνως ζῆν, ιέ.

οὔ μοι μέλει Γύγαο
τῦ Σάρδεων ἄνακτος,
οὔδ' αἱρέει με χρυσὸς,
οὐδὲ φθονῶ τυράννοις·
ἐμοὶ μέλει μύροισι
καλαβρέχειν ὑπήνην·
ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
καταστέφειν κάρηνα·
τὸ σήμερον μέλει μοι·
τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
ἔως οὖν ἔτ' εὐδὶ ἐστὶ,
καὶ πῖνε καὶ κύβευε,
καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ·
μὴ νοῦσος, ἢν τις ἔλθῃ,
λέγῃ, σὲ μηδὲ πίνειν.

15. Quod libere ſit vivendum.

Non mihi curae-ſunt *opes* Gygae, illius Sardium regis; neque expugnat me aurum nec invideo tyrannis. Mihi curae eſt unguentis perfundere barbam, mihi curae eſt roſis coronare verticem: quod hodie *eſt*, curae-eſt mihi; quod cras erit, quis novit? Donec igitur adhuc ſereni ſunt *dies*, et bibe et aleis-lude, et libato Lyaeo: ne morbus, ſiquis venerit, jubeat, ut ne tu bibas.

16. De

εἰς ἑαυτὸν, ιε'.

σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
ὁ δ' αὖ Φρυγῶν ἀϋτάς.
ἐγὼ δ' ἐμὰς ἁλώσεις.
οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
οὐ πεζὸς, ὅτε νῆες.
στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
ἀπ' ὀμμάτων βαλών με.

εἰς ποτήριον ἀργυροῦν, ιζ'.

τὸν ἄργυρον τορεύσας,
Ἥφαιστέ, μοι ποίησον,
πανοπλίαν μὲν οὐχὶ,
τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
ποτήριον δὲ κοῖλον,
ὅσον δύνῃ, βάθυνον.
ποίει δέ μοι κατ' αὐτὸ,
μήτ' ἄστρα, μήθ' ἁμάξας,

16. De ſeipſo.
Tu quidem pangis Thebaica, ille autem Phrygum pugnas: ego vero meas expugnationes. Non equus perdidit me; non pedeſtris-*exercitus*, nec naves: at exercitus inuſitatus alius-generis ab ocellis *dominae* me petens.

17. In poculum argenteum.
Argentum illud caelans, Vulcane mihi fac, armaturam-omnem quidem nullo modo, quid enim mihi cum pugnis? poculum vero cavum, quantum potes, profundum facito. Et fac mihi ſuper illud, neque aſtra, neque plauſtra-

μὴ ϛυγνὸν Ὠρίωνα·
τί Πλειάδεσι κἀμοί;
τί δ' ἀϛράσιν Βοώτεω;
ποίησον ἀμπέλυς μοι,
καὶ βότρυας κατ' αὐτὸ,
καὶ χρυσέυς πατῶντας,
ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ,
Ἔρωτα, καὶ Βάθυλλον.

εἰς τὸ αὐτὸ, ιή.

καλλίτεχνά, μοι τόρευσον
ἔαρος κύπελλον ἡδύ·
τὰ πρῶτα τερπνὸν ἡμῖν
ῥόδον φέρυσαν ὥρην·
τὸν ἄργυρον δ' ἁπλώσας
τερπνὸν πότον ποίει μοι·
τῶν τελετῶν, παραινῶ,
μή μοι ξένον τορεύσῃς,

caeleſtia neque inviſum Orionа: quid mihi cum Pleiadibus? Quid item cum aſtris Bootae facito vites mihi, atque racemos ſuper illud, et aureos calcantes, (una cum pulchro Lyaeo,) Cupidinem atque Bathyllum.

18. In idem.

O artifex, mihi caelato veris poculum ſuave: imprimis illud ipſum dulcem nobis roſam ferens tempus: et argentum unico-argumento-ornans jucundum poculum facito mihi. Ceremoniarum, hortor, ne mihi exoticum *quid* caeles,

μὴ Φευκτὸν ἰσόρημα.
μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον,
Βάκχον Εὔϊον ἡμῖν
μύσην νάματος, ἢ Κύπριν
ὑμεναίοις κρατοῦσαν· γρ. ὑμφαίων.
χάρασ' Ἔρωτ' ἄνοπλον,
καὶ χαρίλας γελώσας
ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον,
εὐβότρυον, κομῶσαν·
σύναπτε κώρας εὐπρεπεῖς,
ἂν μὴ Φοῖβος ἀθύρῃ.

εἰς τὸ δεῖν πίνειν, ιθ'

ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν·
πίνει δὲ θάλασσα δ' ἄυρας,
ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
τὸν δ' ἥλιον σελήνη.

caeles, nec execrandum argumentum; fac potius Jovis prolem, Bacchum, Euïum, nobis datorem liquoris, aut Venerem nuptiarum dominatricem, *vel* cum Hymenaeis ſaltantem. Sculpe Cupidinem inermem, et Gratias ridentes ſub vite luxurianti, racemoſa, comanti: conjunge puëros decentes; modo ne Phoebus *et ipſe* luſitârit.

19. Quod oporteat bibere. Terra haec nigra bibit, bibuntque arbores ipſam: bibit et aequor auras, et ſol *ipſum* aequor, ſolemque luna.

τί μοί μάχεσθ', ἑταῖροι,
κἀυτῷ θέλοντι πίνειν;

ἐρωτικὸν ᾠδάριον εἰς τὴν κόρην, κ'.

ἡ Ταντάλου πότ' ἔζη
λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις·
καὶ παῖς πότ' ὄρνις ἔπλη
Πανδίονος χελιδών.
ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἴην,
ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με.
ἐγὼ χιτὼν γενοίμην,
ὅπως ἀεὶ φορῇς με.
ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
ὅπως σὲ χρῶτα λύσω.
μύρον, γύναι, γενοίμην,
ὅπως ἐγώ σ' ἀλείφω·
καὶ ταινίη δὲ μαζῶν,
καὶ μάργαρον τραχήλῳ,

Quid mihi contenditis, amici, et ipſi volenti bibere?

20. Amatoria Ode ad puellam:

Filia Tantali olim ſtetit lapis Phrygum in collibus: et filia olim *ut* avis volavit Pandionis, hirundo *viz.* Aſt ego ſpeculum ſiem, ut ſemper inſpectes me; ego *vel* tunica fiam, ut ſemper geſtes me: aqua volo fieri, ut tibi cutim lavem: unguentem, ô foemina, fiam; ut ego te ungam; et ſtrophium quoque mamillarum, et unio collo *tuo*,

καὶ σάνδαλον γενοίμην,
μόνον, ποσὶν πατεῖν με.

εἰς ἑαυτὸν, κά.

δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
Βρομίου πιεῖν ἀμυστὶ,
ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
προποθεὶς ἀναξενάζω,
δότε δ' ἀνθέων ἐκείνων·
στεφάνους δ' οἵους πυκάζω,
τὰ μέτωπά μου 'πικαίει·
τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων,
κραδίη, τίνι σκεπάσω;

εἰς Βάθυλλον, κβ'.

παρὰ τὴν σκιὴν, Βάθυλλε,
κάθισον· καλὸν τὸ δένδρον,
ἁπαλὰς σείει δὲ χαίτας
μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ·

tuo, etiam ſolea fieri-velim; tantum ut pedibus me conculces.

21. De ſeipſo.

Date mihi, date, ô mulieres, de Baccho, ut bibam plenohauſtu, ab aeſtu etenim dudum prius-epotus (i. e. exiccatus) graviter ſuſpiro, date etiam de floribus iſtis; nam corollas, quas gero, frons mea exurit: at aeſtum hunc amorum, ô corculum, qua re inumbrem?

22. Ad Bathyllum.

Ad hanc umbram, ô Bathylle, ſedeto: decora *eſt* haec arbor, teneraſque quaſſat comas molliſſimo ramulo: juxtaque

παρὰ δ' αὐτῷ γ' ἐρεθίζει
πηγὴ ῥέουσα Πειθοῦς.
τίς ἂν ὃν ὁρῶν παρέλθοι
καταγώγιον τοιοῦτον;

εἰς χρυσὸν, κγ'.

ὁ πλοῦτος εἴηε χρυσοῦ,
τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς,
ἑκαρτέρων φυλάτλων·
ἵν' ἄν θανεῖν ἐπέλθῃ,
λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.
εἰ δ' οὐδὲ τὸ πρίασθαι
τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
τί καὶ μάτην στενάζω;
τί καὶ γόους προπέμπω;
θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
ἐμοὶ γένοιτο πίνειν·

taque illam murmure blanditur fonticulus fluens *ipsâ* Suadâ. Quis itaque *sciens ac* videns praeterierit diverticulum hujusmodi?

23. In aurum.

Copia siquidem auri vitam produceret mortalibus, industria uterer *accumulatis* et cu-

stodiens; ut quando mors superveniret, acciperet aliquid, et abiret *aliò*. Sin autem neque redimere vitam licet mortalibus, quid et frustra gemo? Quid et lamenta praemitto? Mori enim si decretum est, quid aurum mihi prodest? Mihi contingat bibere;

πιόντι δ' οἶνον ἡδὺν
ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι·
ἐν δ' ἁπαλαῖσι κοίταις
τελεῖν τὴν ἀφροδίτην.

εἰς ἑαυτὸν, κδ'.

ἐπεὶ βροτός γ' ἐτέχθην,
βιότου τρίβον ὁδεύειν,
χρόνον, ὃς παρῆλθεν, ἔγνων·
ὃν ἔχω δραμεῖν, τίς οἶδε;
μέθες ἦν με, φροντὶ δεινῇ,
οὐδέν ἐσί σοί τε κἀμοί·
πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τελευτὴν,
παίζω, γελάσω, χορεύσω,
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου,
[μετὰ τῆς καλῆς Κυθήρης.]

εἰς ἑαυτὸν, κέ.

ὅταν πίω τὸν οἶνον,

bere; dumque biberim vinum dulce, cum meis amicis conversari; inque mollibus cubilibus fovere amasiam.

24. De seipso.

Quandoquidem mortalis sum natus, ut vitae per semitam iter-faciam, tempus, quod praeteriit, novi; quod habeo decurrendum, quis novit? Mitte igitur me, cura gravis; nihil est mihi tecum: priusquam me praevenerit mori, ludam, ridebo, saltabo una cum formoso Lyaeo, [una cum pulchra Venere.]

25. In seipsum.

Quando ego biberim vinum, so-

εὕδουσιν αἱ μέριμναι·
τί μοι γόων, τί μόχθων,
τί μοι μέλει μεριμνῶν;
θάνοιμι κἂν μελήσας.
τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;
πίωμεν ὡς τὸν οἶνον,
τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου·
σὺν τῷ πιεῖν γὰρ ἡμᾶς,
εὕδουσιν αἱ μέριμναι·

εἰς ἑαυτὸν, κς'.

ὅτ' εἰς με Βάκχος ἔλθῃ,
εὕδουσιν αἱ μέριμναι·
δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου,
θέλω καλῶς ἀείδειν
κισσοστεφὴς δὲ κεῖμαι,
πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ
ὅπλιζ'· ἐγὼ δὲ πίνω.

sopiuntur curae: quid mihi luctus, quid labores, quid mihi curae-sunt solicitudines? Mortuus-fuerim vel quantumvis-solicitus. Quid itaque vitam decipio et errare-facio? Bibamus ergo vinum, *domum* illud formosi Lyaei; eodem enim momento, quo bibimus, sopiuntur curae *nostrae*.

26. In seipsum.

Quando in me Bacchus penetraverit, sopiuntur curae: et fingens *me* habere opes Croesi volo suaviter cantillare; coronatusque hederâ discumbo, et conculco universa animo. Ministerio accinge; ego etenim bibo.——

Prae-

φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ·
μεθύοντα γάρ με κεῖθαι
πολὺ κρεῖσσον, ἢ θανόντα.

εἰς Διόνυσον, κζ

τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
ὁ λυσίφρων, Λύαιος,
ὅταν φρένας γ' ἐς ἁμὰς
ἐσέλθῃ μεθυδώτης,
διδάσκει με χορεύειν.
ἔχω δὲ καί τι τερπνὸν
ὁ τῆς μέθης ἐραστής.
μετὰ κρότων, μετ' ᾠδῆς
τέρπει με Κύπρις ἐλθοῦσα,
καὶ πάλι θέλω χορεύειν.

πρὸς τὸν ζωγράφον, περὶ τῆς ἑαυτοῦ ἐρωμένης, κή.

ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
γράφε, ζωγράφων ἄριστε,

Praebe mihi poculum, ô puer: potum enim me jacere multo ſatius, quam mortuum.

27. In Dionyſum.

Jovis puer ille Bacchus. Animorum ille laxator, Lyaeus, quando in praecordia mea intrârit vini dator, docet me ſaltare. Potiorque aliquid delicatulum ille ego ebrietatis amator. Una cum crepitaculis et cantilena delectat me etiam Venus: iterumque volo ſaltare.

28. Ad pictorem, de amica ſua.

Age, pictorum optime, pinge, pictorum optime, Rhodiae

Ῥοδίης κοίρανε τέχνης,
ἀπεῦσαν, ὡς ἄν εἴπω,
γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
γράφε μοι τρίχας τοπρῶτον
παλάς τε καὶ μελαίνας·
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
γράφε καὶ μύρῳ πνεύσας·
γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς,
ὑπὸ πορφυραῖσι χαίταις,
ἐλεφάντινον μέτωπον.
τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
διάκοπλε, μήτε μίσγε·
ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
τὸ λεληθότως σύνοφρυ,
βλεφάρων δ' ἴτυν κελαινήν.
τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς

diae magiſter artis, abſentem *licet*, ut ego tamen direxero, pinge meam amicam. Pinge *itaque* mihi comas imprimis molliculaſque et nigricantes; quod ſi cera et id aſſequi poſſit: pinge etiam illas unguentum ſpirantes. Pinge quoque ex plena *aliquâ* genâ, ſub violaceis capillis, eburneam frontem. Intercilium vero ne *tu* mihi diſcindas, neque plane miſceas; habeat autem *pictura*, ſicut *et* illa, haud diſcernibiliter cocuntia cilia: et palpebrarum circuitionem nigram. Aſpectum deinde *oculorum* nunc, *ut* reve-

ra

ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον,
ἅμα γλαυκὸν, ὡς Ἀθήνης,
ἅμα δ' ὑγρὸν, ὡς Κυθήρης.
γράφε ῥῖνα καὶ παρειάς,
ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας·
γράφε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,
προκαλούμενον φίλημα.
τρυφερῷ δ' ἔσω γενείῳ,
περὶ Λυγδίνῳ τραχήλῳ,
χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
σόλισον τολοιπὸν αὐτὴν
ὑποπορφύροισι πέπλοις·
διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν·
τάχα, Κηρὲ, καὶ λαλήσεις.

ra *habet*, ex igni facito, ſimul *nempe* caeſium, ut Minervae, ſimul lubricum et paetum, ut Veneris. Pinge naſum atque genas, roſas lacte commiſcens; pinge labium veluti Suadelae, provocans ſua violum. Delicatulumque infra mentum, circum Lygdinum *et candens* collum, Gratiae volitent univerſae. Veſtito, quod reſtat, illam ſubpurpuraſcentibus indumentis, tranſluceatque carnium aliquota pars, totum corpus, quale ſit, oſtendens. Satis eſt: video enim *jam illam* ipſam: fortaſſe, ô Cera et loqueris *ſtatim*.

ἔτι πρὸς τὸν ζωγράφον, περὶ τῦ ἐρωμένυ ἑαυτῦ, τῦ Βαθύλλυ, κθ'.

γράφε μοι Βάθυλλον ὕτω,
τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω,
λιπαρὰς κόμας ποίησον,
τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
τὰ δ' ἐς ἄκρον ἠλιώσας·
ἕλικας δ' ἐλευθέρυς μοι
πλοκάμων, ἄτακτα συνθείς,
ἄφες, ὡς θέλυσι, κεῖσθαι.
ἁπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
σκέφετω μέτωπον ὀφρὺς,
κυανωτέρη δρακόντων.
μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω,
κεκερασμένον γαλήνῃ·
τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἔλκον,
τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης·

29. Ad pictorem de Amasio ſuo *Bathyllo*,

Pinge mihi Bathyllum ita, amicum illum meum, ut ego doceo, nitidas comas facito, interius quidem nigricantes, exterius autem rutilantes: cincinnuloſque liberos mihi capillorum, incompoſite componens, permitte, ſuo arbitrio jacere. Teneram inde et roſcidam arcuet frontem ſupercilium magis caeruleum draconum *oculis*. Nigricans oculus acer eſto, mixtus tamen tranquillitate; illud nempe a Marte trahens, at hoc a formoſa Venere: ut aliquis

ἵνα τὶς τὸ μὲν φοβῆται,
τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος χρεμᾶται.
ῥοδίνην δ', ὁποῖα μῆλου,
χνοΐην ποίει παρειήν.
ἐρύθημα δ', ὡς ἂν αἰδοῦς
δύνασαι βαλεῖν, ποίησον.
τὸ δὲ χεῖλος ἠνέτ' οἶδα,
τινί μοι τρόπῳ ποιήσεις,
ἁπαλὸν, γέμον τε Πειθοῦς.
τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτὸς
ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
μετὰ δὲ πρόσωπον ἔσω,
τὸν Ἀδώνιδος παρελθών,
ἐλεφάντινος τράχηλος.
μεταμάζιον δὲ ποίει,
διδύμας τε χεῖρας Ἑρμέω,
Πολυδεύκεός τε μηρὼς,

quis partim quidem metuat, partim ex ſpe pendeat. Roſeam quoque, veluti pomum, lanuginoſam facito genam; et ruborem, quantum verecundiae potes adjicere, facias. Labium equidem nondum ſcio, qua mihi ratione facies, mollicellum, plenumque Suadâ: per-totum-denique *vultum* cera ipſa *ſe* habeat, *tanquam* loquens ſilenter. Et poſt vultum eſto, quod etiam illud Adonidis ſuperet, eburneum collum. Thoracem deinde facito, geminaſque manus Mercurii; polluciſque femora, Bacchicumque

Διονυσίην τε νηδύν.

ἀπαλῶν δ' ὕπερθε μηρῶν,
μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
ἀφελῆ ποίησον αἰδῶ,
Παφίην θέλουσαν ἤδη.

φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.

τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
λάβε μισθὸν, ὅσσον εἴπης·
τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
καθελὼν, ποίει Βαθύλλον.
ἢν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθῃς,
γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

εἰς Ἔρωτα, λ'.

αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα,
δήσασαι στεφάνοισι,

que ventrem, tenera inde super femora, femora illa incentivum-quid habentia, innocens facito pudendum, Venerem appetens primulum. Invidam autem nactus-es artem; quod non etiam terga ostendere valeas: haec essent utique meliora. Quid me opus-est pedes describere? Accipe mercedem, quantum flagites. Apollinem autem huncce detrahens, *illius vice* fac Bathyllum: sin ad Samum unquam veneris, pinge Phoebum ex Bathyllo.

30. In Cupidinem.

Musae Cupidinem *aliquando*, quum vincirent corollis, pulchri-

τῷ κάλλει παρέδωκαν·
καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
ζητεῖ λύτρα φέρουσα
λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ·
δουλεύειν δεδίδαχται.

εἰς ἑαυτὸν, λά.

ἄφες με, τοὺς θεούς σοι,
πιεῖν, πιεῖν ἀμυστί·
θέλω, θέλω μανῆναι.
ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε,
χὠ λευκόπους Ὀρέστης,
τὰς μητέρας κτανόντες·
ἐγὼ δὲ μηδένα κτὰς,
πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
θέλω, θέλω μανῆναι.

chritudini tradiderunt: et nunc Venus quaerit, redemptionis-pretium ferens, liberare Cupidinem. Verum etiamsi aliquis liberet eum, non egreditur, sed manebit: servire nempe didicit.

31. In seipsum.

Sine me, deos *interpono* tibi, bibere, bibere plenis-poculis: volo *enim*, volo insanire. Insaniebat Alcmaeonque, et candidis cothurnis Orestes, quum matres suas occidissent; ego vero, nemine occiso, epoto tantum rubro vino, volo, volo, *inquam*, insanire. Insani-

ἐμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρὶν,
δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
καὶ τόξον Ἰφίτειον·
ἐμαίνετο πρὶν Αἴας,
μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
τὴν Ἕκτορος μάχαιραν·
ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
καὶ στέμμα τοῦτο χαίτας,
οὐ τόξον, ὦ μάχαιραν,
θέλω, θέλω μανῆναι.

εἰς τὰς ἑαυτοῦ ἐρωτας, λϚ'.

εἰ φύλλα πάντα δένδρων
ἐπίσασαι κατειπεῖν,
εἰ κυματῶδες εὑρεῖν
τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης,
σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
μόνον ποιῶ λογιστήν.
πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν

saniebat Hercules olim, gravem concutiens pharetram, atque arcum Iphiteum: insaniebat olim Ajax, una cum clypeo vibrans illum Hectoris ensem. Ast ego tenens poculum, et coronam hanc capillis, non arcum, non ensem, volo, volo insanire.

32. De suis amoribus.

Si folia omnia arborum novisti recensere; si fluctuum numerum reperire totius maris, tum te meorum amorum unicum facio calculatorem. Primum quidem ex Athenis amores

ἔρωτας εἴκοσιν δὲς,
καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλους·
ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
δὲς ὁρμαθοὺς ἐρώτων·
Ἀχαιΐης γάρ ἐστιν,
ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
τίθει δὲ Λεσβίους μοι,
καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων,
καὶ Καρίης, Ῥόδου τε,
διχιλίους ἔρωτας·
τί φής; ἀεί κ' ἔρωτες;
οὔπω Σύρους ἔλεξα,
οὔπω πόδας Κανώβου,
οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης
κρήτης, ὅπου πόλεσιν
ἔρως ἐποργιάζει.
τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν

amores viginti pone, et quindecim *praeterea* alios: deinde ex Corintho pone integras catenas amorum; Achaiiae etenim eſt *metropolis*, ubi formoſae mulieres. Pone item Lesbios mihi, et uſque ad Ionas, et Cariam, Rhodumque, bis mille amores. Quid ais? Semperne amores? Nondum Syros dixi, Nondum amores Canopi, non, omnia in ſe habentis, Cretae, ubi per *centum* urbes amor ſua myſteria celebrat. Quid? An vis me tibi numerare e-

τὺς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων,
τῶν Βακτρίων τε κ' Ἰνδῶν,
ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

εἰς χελιδόνα, λγ'.

σὺ μὲν, φίλη χελιδὼν,
ἐτησίη μολοῦσα,
θέρει πλέκεις καλιὴν,
χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος,
ἢ Νεῖλον, ἢ 'πὶ Μέμφιν·
ἔρως δ' ἀεὶ πλέκει μευ
ἐν καρδίῃ καλιήν.
πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,
ὁ δ' ὠὸν ἐστιν ἀκμὴν,
ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη·
βοὴ δὲ γίνετ' αἰεὶ
νεοσσῶν νεοτλῶν.
ἐρωτιδεῖς δὲ μικρὺς

os, qui ſunt extra Gades, Baetrioſque et Indos, animae meae amores?

33. Ad hirundinem.

Tu quidem, chara hirundo, quotannis *huc* profecta, aeſtate conſtruis nidum; hyemeque abis evanida, vel *ad* Nilum, vel ad Memphin: aſt amor ſemper ſtruit meo in pectore nidum: et amorculus quidem hic alis-augetur; hic autem ovum adhuc eſt, alter jam ſemiexcluſus: clamorque fit ſemper pipientium amorum. Amorculos vero parvulos

οἱ μείζονες τρέφουσιν;
οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
πάλιν κύουσιν ἄλλους.
τί μῆχος ἦν γένηται;
οὐ γὰρ ὀΐνω τοσούτους
ἔρωτας ἐκβοῆσαι

εἰς Κόρην, λδ'.

μή με φύγῃς, ὁρώσα
τὴν πολιὴν ἔθειραν·
μηδ', ὅτι σοι πάρεστιν
ἄνθος ἀκμαῖον ὥρης,
τἀμὰ φίλτρα διώξῃς·
ὅρα κἠν στεφάνοισιν,
ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

εἰς Εὐρώπην, λέ.

ὁ ταῦρος ἦτος, ὦ παῖ,

vulos majores educant: hi deinde ſimul atque alti-ſunt rurſus pariunt alios. Quodnam ergo remedium fiat? non enim valeo quidem tantos amores effari.

34. Ad puellam.

Ne me fugias, videns canam hanc caeſariem: neque ideo, quod tibi adſit flos integer juventae, meam amicitiam rejicias. Vide etiam in corollis, quomodo emineant candida roſis lilia intexta.

35. De Europa.

Hic taurus, ô puer, Jupiter mihi

Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι·
φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίην γυναῖκα.
περᾷ δὲ πόντον εὐρὺν,
τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς·
οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος,
ἐξ ἀγέλης ἐλαθεὶς,
ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν, λς'.

τί με τὺς νόμυς διδάσκεις,
καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
τί δέ μοι λόγων τοσύτων,
τῶν μηδὲν ὠφελύντων;
μᾶλλον δίδασκε πίνειν
ἁπαλὸν πῶμα Λυαίυ·
μᾶλλον δίδασκε παίζειν

mihi videtur aliquis esse; gerit enim in tergo Sidoniam foeminam; trajicitque pontum latum, et dividit undam ungulis. At vero haud facile taurus alius, ex armento abactus. Navigârit aequor; nisi unus utique ille.

36. Quod libere sit vivendum. Quid me jura doces, et oratorum argumenta? Quid mihi *emolumenti* ex tot disputationibus. Nihil omnino profuturis? Potius doceas me bibere mitem potum Lyaei: potius doceas *me* lusitare cum

μετὰ χρυσέης Ἀφροδίτης.
πολιαὶ κάρην ςέφουσι·
δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ,
ψυχὴν δ' ἐμοὶ κάρωσον.
βραχὺ μὴ-ζῶντα καλύπτεις·
ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

εἰς τὸ ἔαρ, λζ.

ἴδε, πῶς ἔαρος φανέντος,
Χάριτες ῥόδα βρύουσιν·
ἴδε, πῶς κῦμα θαλάσσης
ἀπαλύνεται γαλήνῃ·
ἴδε, πῶς νῆσα κολυμβᾷ·
ἴδε, πῶς γέρανος ὁδεύει·
ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν.
νεφελῶν σκιαὶ δινοῦνται,
τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
καρποῖσι γῆ ῥωχύπτει·

cum aurea Venere. Cani caput coronant: ——— da mihi aquam; infunde vinum, ô puer, animamque mihi ſopias; brevi nec-vivum condes? mortuus nihil appetit.

37. De vere.

Aſpice, ut vere apparente, Gratiae roſas emittant, aſpice, ut fluctus aequoris molliatur ſerenitate: aſpice, ut anas natet, aſpice, ut grus migret: aperteque ſplendeſcat ſol. Nubium umbrae diſpelluntur; hominumque nitent labores: fructibus tellus erumpit, fructus olivae

καρπὸς ἐλαίας προκύπτει·
βρομίῳ σέφεται τὸ νᾶμα,
κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα,
καθελὼν ἤνθισε καρπός.

εἰς ἑαυτόν, λή.

ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
νέων πλέον δὲ πίνω·
κἂν δεήσῃ με χορεύειν,
σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν·
νάρθηξ γὰρ οὐδέν ἐστιν.
ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
παρέστι γάρ, μαχέσθω.
ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
μελιχρὸν οἶνον. ἡδύν,
ἐγκεράσας Φόρησον.
ἐγὼ γέρων μέν εἰμι·
Σεληνὸν ἐν μέσοις δὲ

vae germinat. Bacchi oneratur palmes, laticem continens: per folium, per ſurculum, diffundens ſe florere facit fructus.

38. De ſeipſo.

Ego ſenex quidem ſum; juvenibus plus tamen bibo: et ſi opus fuerit me ſaltare, pro ſceptro teneo utrem; ferula enim nihil valet. Qui quidem vult pugnare, —— id enim per me licet, pugnet. —— Mihi poculum, ô puer, melleum, vinum dulce immiſcens, afferto. Ego ſenex quidem ſum; Silenum vero in medio imitans

μιμούμενος χορεύσω.

εἰς ἑαυτόν, λθ'.

ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τότε μευ ἦτορ ἱανθὲν
Μύσας ἄρχεται λιγαίνειν.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ἀπορίπτεται μέριμνα,
πολυφροντίδες τε βυλαὶ,
ἐς ἁλικτύπους ἀήτας·
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
φιλοπαίγμων τότε Βάκχος
πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
δονέει μέθῃ γανώσας.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,
ἐπιθεὶς δὲ τῷ καρήνῳ,
μέλπω βιότου γαλήνην.

tans ſaltabo.

39. De ſeipſo.

Quando ego bibo vinum, tunc mihi cor recreatum Muſas orditur celebrare. Quando ego bibo vinum, projicitur cura, ſolicitaque conſilia, in mare-pulſantes ventos. Quando ego bibo vinum, jocoſus tunc Bacchus florulentas me inter halationes verſat, ebrietate hilarem reddens. Quando ego bibo vinum, ſerta floribus texens, imponenſque capiti, laudo vitae ſerenitatem. Quando

ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας
δέμας, ἀγκάλαις δὲ κόρην
κατέχων, Κύπριν ἀείδω.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ὑποκύρτοισι κυπέλλοις,
τὸν ἐμὸν νόον γ' ἁπλώσας
θιάσῳ γέγηθα κόρων.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τόδε μοι μόνῳ τὸ κέρδος·
τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω.
τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

εἰς Ἔρωτα, μ'.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
κοιμωμένην μέλιτταν
οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη·
τὸν δάκτυλον δὲ δηχθεὶς

do ego bibo vinum, unguento ſuaveolenti tingens corpus, ulniſque puellam detinens, Venerem colo. Quando ego bibo vinum, gibboſis poculis meum utique animum explicans ſodalitio delector juvenum. Quando ego bibo vinum, hoc mihi ſoli lucrum: hoc ego acceptum abſportabo: mors enim *commune eſt mihi* cum omnibus.

40. De Cupidine.

Cupido aliquando inter roſas dormientem apiculam non vidit, ſed vulneratus eſt. Digitum itaque morſus manûs

τῆς χειρὸς, ὠλόλυξε,
δραμὼν δὲ καὶ πεταθεὶς
πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
Ὄλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
ὄλωλα, κἀποθνήσκω·
ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς
πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
μέλιτταν οἱ γεωργοί.
ἠδ' εἶπεν, Εἰ τὸ κέντρον
πονεῖ τὸ τῆς μελίττης,
πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

εἰς συμπόσιον, μά'.

ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀνεμέλψομεν δὲ Βάκχον,
τὸν ἐφευρέτην χορείης,
τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπάς,

nûs *suae* exclamavit *prae dolore*. Currensque simul et volans ad pulchram illam Cytheren, " Perii, mater, " inquit, perii et prorsus " morior: serpens me per- " cussit pusillus alatus, quem " vocitant apiculam rurico- " lae." Illa igitur dixit, " Si aculeus cruciat *tantopere* " apiculae, quantopere, pu- " tas, dolent illi, ô Cupido, " quos tu petis?"

41. In symposium.

Hilares bibamus vinum, et concelebremus Bacchum, repertorem choreae, integras expetentem cantilenas, *con-*

τὸν ὁμότροπόν γ' Ἔρωτι,
τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,
δι' ὃν ἡ Χάρις τ' ἐτέχθη,
δι' ὃν ἀμπάυετο λύπη,
δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνίη.
τὸ μὲν ὗν πῶμα κεραθὲν
ἁπαλοὶ φέρυσι παῖδες,
τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν
ἀνεμοτρόφῳ θυέλλῃ.
τὸ μὲν ὗν πῶμα λάβωμεν·
τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν·
τί γάρ ἐστί σοι τὸ κέρδος
ὀδυνωμένῳ μερίμναις;
πόθεν οἴδαμεν τὸ μέλλον;
ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος
μεθύων θέλω χορεύειν,

nutritum amori, *et iisdem moribus*, amasium Veneris: per quem ebrietas nata est, per quem Gratia genita-est, per quem cessat luctus, per quem sopitur tristitia. Poculum quidem *huc probe* mixtum molles afferunt puelli; moestitia autem fugit immixta ventis-agitatae procellae. Poculum igitur fumamus, curasque dimittamus, quodnam enim est tibi commodum vexato solicitudinibus? Unde novimus quod futurum est? Vita mortalibus prorsus incerta. Probe-potus volo saltare,

μεμυρισμένος δὲ παίζειν,
[μετὰ τῶν καλῶν ἐφήβων]
μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν.
μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

εἰς ἑαυτὸν, μϚ'.

ᾠδέω μὲν Διονύσῳ
φιλοπαίγμονος χορείης·
φιλέω δ', εὖτ' ἂν ἐφήβῳ
μετὰ συμπότῃ λυρίζω·
στεφανίσκους δ' ὑακίνθων
χροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
μετὰ παρθένων ἀθύρειν
φιλέω μάλιστα πάντων.
φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,

tare, unguentoque perfusus ludere [una cum elegantibus adolescentibus] unaque cum formosis foeminis: curae autem esto volentibus quantum quantum est in curis. Hilares bibamus vinum; et concelebremus Bacchum.

42. De seipso.

Desidero quidem Bacchi ludibundi choreas: gaudeoque, quando cum adolescentulo compotatore lyram-pulso: corollas autem hyacinthorum temporibus circumaptans, cum virginibus ludere *hoc* amo maxime omnium. Invidiam haud novit meum cor;

φθόνον θ' δείδια δήκτην·
φιλολοιδόροιο γλώτ|ης
φεύγω βέλεμνα κῦφα
συγέω μάχας παροίνους
πολυκώμους κατὰ δαῖτας
νεοθήλοις δ' ἅμα κούραις
ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων,
[φέρε, φίλται|αι, λέγοιμι,]
βιόν ἥσυχον φέρωμεν.

εἰς τέττιγα, μγ'.

μακαρίζομέν σε, τέττ|ιξ,
ὅτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων,
ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς,
βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις·
σὰ γάρ ἐσι κεῖνα πάντα,
ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς
χὠπόσα φέρουσιν ὧραι.

cor; invidiam nec curo mordacem: calumnias-amantis linguae fugio sagittas leves. Abominor praelia inter-pocula-facta commessabundis in epulis: recens-mamillas-ferentibus simul cum puellis. Ad barbitum saltans, [agedum, charissimae, dixerim] vitam placidam feramus.

43. Ad cicadam.

Beatum-praedicamus te, ô cicada. Quod arboribus in summis, exiguo rore potato, rex veluti, cantillas: tua etenim sunt ista omnia, quaecunque vides in agris, et quaecunque producunt *anni-praesides deae*,

horac.

σὺ γὰρ εἶ φίλος γεωργῶν,
ἀπὸ μηδενός τι βλάπλων
σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
θέρεος γλυκὺς προφήτης.
φιλέυσι μέν σε Μῦσαι,
φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἶμην·
τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει.
σοφέ, γηγενὴς, φίλυμνε,
ἀπαθὴς, ἄναιμ', ἄσαρκε,
χεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

εἰς τὸ ἑαυτῦ ὄνειρον, μδ'.

ἐδόκευν ὄναρ τροχάζειν,
πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
ὁ δ' Ἔρως, ἔχων μόλυβδον
περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις,
ἐδίωκε καὶ κίχανε.

horae. Tu enim amicus es agricolarum, de nihilo quicquam laedens tu item honoratus mortalibus, aestatis dulcis propheta. Amant quidem te Musae, amat et Phoebus ipse, argutamque *tibi* dedit vocem: quinimo senectus haud te fatigat, ô docte, indigena, cantandi-studiose, perturbationibus-carens, et sanguine, et carne, propemodum es diis *ipsis* similis.

44. De somnio suo.

Videbar per somnium cursu-ferri, etiam alas gerens in humeris; ast amor, habens plumbum circum pulchellos pedes, prosequebatur, et assecutus

τί θέλει γ' ὄναρ τόδ' εἶναι;
δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
ἐν ἔρωσί με πλακέντα,
διολιθάνειν ἐν ἄλλοις,
ἑνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

εἰς τὰ Ἔρωτος βέλη, μέ.

ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης.
παρὰ Λημνίαις καμίνοις,
τὰ βέλη τὰ τῶν ἐρώτων
ἐποίει λαβὼν σίδηρον.
ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα,
ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγεν.
ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ ἀὔτης,
σιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
βέλος ἠυτέλιζ' Ἔρωτος.
ὁ δ' Ἔρως, Τόδ' ἔστιν, εἶπέ,

cutus est. Quid *sibi* vult hoc somnium? Existimo sane me multis amoribus implicatum, dilapsum fuisse in caeteris, uno in hoc colligatum.

45. De Cupidinis sagittis. Martius ille Veneris aliquando, ad Lemnias furnaces, sagittas amorum fabricabat, acrepto ferro: cuspidesque *earum* tingebat Venus, melle dulci accepto, et Cupido fel miscebat. At Mars aliquando e praelio *reversus*, validam hastam vibrans, jaculum vilipendebat Cupidinis. At Cupido, Hoc *tamen* est, in-

quit,

βαρύ· πειράσας νόησεις.
ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
ὑπεμειδίασε Κύπρις.
ὁ δ' Ἄρης ἀναζενάξας,
βαρὺ, φησὶν, ἄχρον αὐτό.
ὁ δ' Ἔρως, Ἔχ' αὐτὸ, φησίν.

εἰς Ἔρωτα φιλοκερδῆ, μέ.

χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι·
χαλεπώτερον δὲ πάντων
ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
γένος οὐδὲν εἰς Ἔρωτα·
σοφίη, τρόπος, πατεῖται·
μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας·
διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφὸς,

quiſt, grave admodum, expertus ſenties. Recepit itaque jaculum Mavors: ſubriſit Venus. At Mars vehementer-ingemens, grave ſane, inquit; tolle illud: at cupido, Tu tibi habe illud, ait.

46. In avarum amorem. Durum *eſt* non amare, durumque etiam amare; duriſſimum vero omnium votis-excidere amantem. Genus nihil ad amorem; doctrina, indoles, conculcatur: ſolum argentum reſpiciunt. Pereat primus ille, qui argentum dilexit! Per hoc non amplius eſt frater;

διὰ τοῦτον ὑ τοκῆες
πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεθα
διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

Ὠδάριον εἰς γέροντα, μζ.

φιλῶ γέροντα τερπνὸν,
φιλῶ νέον χορευτήν·
γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,
τρίχας γέρων μέν ἐστι,
τὰς δὲ φρένας νεάζει.

Ἄλλο ᾠδάριον, μή.

δότε μοι λύρην Ὁμήρου,
φονίης ἄνευθε χορδῆς·
φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
φέρε μοι νόμους κεράσω,
μεθύων ὅπως χορεύσω·
ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσης,

frater; per hoc non amplius parentes; bella, caedes propter illud. Quodque pejus, perimus per hoc nos amantes.

47. Odarium in senem.

Amo *ego* senem lepidum, amo juvenem saltatorem: senex vero quando saltet, capillos quidem senex est, mente autem juvenescit.

48. Aliud odarium.

Date mihi lyram Homeri, sanguineâ absque chorda: affer mihi pocula decretorum, affer mihi, ut leges miscеam; ut probe-potus saltem: prae sobrio *nempe* furore,

μετὰ βαρβίτων ἀείδων,
τὸ παροίνιον βοήσω.

εἰς ζωγράφον, μθ'.

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
ἀυρικῆς ἄκουε μούσης·
γράφε τὰς πόλεις τοπρῶτον
ἱλαράς τε καὶ γελώσας·
φιλοπαίγμονάς τε Βάκχας
ἑτεροπνόοις ἐν αὐλοῖς.
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
γράφε καὶ νόμους φιλόντων.

εἰς Διόνυσον, ν'.

ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῆ,
νέον ἐν πόθοις ἀταρβῆ,
καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
τελέων, θεὸς κατῆλθε,
ἄπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,

re, una cum barbitis canens, temulentum quiddam clarâ voce effundam.

49. Ad pictorem.

Age, pictorum optime, lyricam exaudi musam: pinge civitates imprimis hilares que et ridentes: et jocabundas Bacchas cum geminis tibiis. Quinimo, si cera id possit admittere, pinge quoque caeremonias amantium.

50. In Bacchum.

Qui in laboribus indefessum, juvenem in amoribus interitum, bonum in potationibus saltatorem reddit, deus ille jam descendit, lene mortalibus amatorium, po-

πότον ἄσονον, κομίζων·
γόνον ἀμπέλου τὸν οἶνον
πεπεδημένον γ' ἐπώραις
ἐπὶ κλημάτων φυλάσσων,
ἵν' ὅταν τάμωσι βότρυν,
ἄνοσοι μένωσι πάντες,
ἄνοσοι δέμας θεητὸν,
ἄνοσοι γλυκύν τε θυμὸν,
ἐς ἔτος φανέντος ἄλλο.

εἰς δίσκον ἔχοντα Ἀφροδίτην, νά.

ἄρα τὶς τόρευσε πόντον,
ἄρα τὶς μανεῖσα τέχνη
ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ,
ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης
ἄρα τὶς ὑπὲρ θάλασσαν
ἁπαλὴν χάραξε Κύπριν,
νόος ἐς θεὸς ἀερθείς,

culum curis-vacuum, portans; progeniem vitis vinum, involutum uvis, in palmitibus reservans. Ut quando resecent racemum, integri maneant omnes, integri corpus spectabile, integri dulcemque animum, usque ad anni sequentis reditum.

51. In discum Venerem exhibentem.

Ergo aliquis caelavit pontum; ergo quaedam divina ars superfudit fluctum disco, super terga maris. Ergo aliquis, super pelagus tenellam expressit Venerem, animus ad deos usque evectus,

deo-

μακάρων φύσιος ἀρχήν.
ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνὴν,
χ' ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι,
μόνα κῦμα συγκαλύπτει·
ἁλαλημένη δ' ἐπ' αὐτῇ,
βρύον ὡς ὕπερθε λευκὸν,
ἁπαλόχροος γαλήνης,
δήμας εἰς πλόον φέρουσα
ῥόδιον πάροιθεν ἕλκει·
ῥοδέων ὕπερθε μαζῶν,
ἁπαλῆς ἔνερθε δειρῆς,
μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
μέσον αὔλακος δὲ Κύπρις,
κρίνον ὡς ἴοις ἑλιχθὲν,
διαφαίνεται γαλήνης.
ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχοῦνται,
ἐπὶ δελφίσιν χορευταῖς,

deorum naturale principium. Isque eam ostendit nudam; quaeque nefas conspici, sola ea fluctus contegit. Et supervagata ipsa, ut fucus superne albescens, super dulce-apparentem tranquillitatem, corpus in natationem tradens fluctum ab-ante attrahit. Roseis super papillis, toneram infra cervicem, ingentem fluctum nunc primum secat. In medio autem sulci Venus, sicut lilium violis involutum, transilucet per tranquillum. Super autem vehuntur argento, super delphinibus saltatoribus, dolosi etiam

δολερὸι νέον μέτωπον,
Ἔρος, Ἵμερος, γελῶντες·
χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτὸς,
ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν,
παφίης ἐς ὄμμα παίζει,
ἵνα νήχεται γελῶσα.

ἐπιληνιος ὕμνος, νϛ'.

τὸν μελανόχρωτα βότρυν
ταλάροις φέροντες ἄνδρες,
μετὰ παρθένων, ἐπ' ὤμων·
κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες
μόνον ἄρσενες πατοῦσι
σαφυλὴν, λύοντες οἶνον,
μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
ἐρατὸν πίθοις ὁρῶντες
νέον ἐς ζέοντα Βάκχον.

liam tenero vultu, amor et Himerus ridentes. Choruſque piſcium pandus, ſuper fluctibus urinans, Paphiae ob oculos ludit, quocunque natat ridens.

52. Torcularis hymnus. Nigricantem racemum canistris ferentes viri, una cum virginibus, ſuper humeris; at in torcular jacientes tantummodo mares calcant uvam, exprimentes vinum, magnopere deum plaudentes torcularibus hymnis, jucunde in dolia tuentes ad novum efferveſcentem Bacchum.

Quem

ὃν ὅταν πίῃ γεραιὸς,
τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
πολιὰς τρίχας τινάσσων·
ὁ δὲ, παρθένον λοχήσας,
ἐρατὸς νέος μεθυθείς,
ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν,
σκιερῶν ὕπερθε φύλλων,
βεβαρημένην ἐς ὕπνον,
ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει
προδότιν γάμων γενέσθαι.
ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων,
τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει·
μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
μεθύων ἄτακτα παίζει.

εἰς ῥόδον, ργ'.

στεφανηφόρῳ μετ' ἦρος
μέλπομαι ῥόδον θέρειον·

Quem quando biberit ſenex *aliquis*, tremulis pedibus ſaltat, canos capillos quaſſans: virginem vero inſidiatus, amabilis juvenis jam probemadidus, tenerum corpus fuſam, umbroſis ſupet frondibus gravatam in ſomnum, ad amorem intempeſtive allicit, ut ipſa proditrix pudoris fiat. Et ipſe verbis ſuis minime ſuadens, tum demum invitam comprimit: inter juvenes enim Bacchus ebrius intemperanter ludit.

53. In roſam.

Una cum coronigero vere cantu celebro roſam aeſtivam:

σὺν, ἑταῖρ', ἄεξε μολπήν.
τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
τόδε γὰρ βροτῶν τὸ χάρμα,
χάρισίν τ' ἄγαλμ', ἐν ὥραις
πολυανθέων ἐρώτων·
Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.
τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
χαρίεν φυλόν τε Μουσέων·
γλυκὺ καὶ ποιοῦντι πεῖραν
ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς·
γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι θάλπειν
μαλακαῖσι χερσὶ, κόφως
προσάγοντ' Ἔρωτος ἄνθος.
ὡς σοφῷ τόδ' αὐτὸ τερπνὸν
θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,
Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.
τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἄν;

vam: tu, ſodalis, adjuva cantilenam. Haec etenim divorum halatio, haec et mortalium oblectamentum, gratiiſque trophaeum, in temporibus floridulorum amorum; Venereumque iudicrum. Haec et argumentum fabulis, gratioſaque planta Muſarum: dulcis vel facienti periculum in ſpinoſis ſemitis; dulcis etiam ſumenti, ut foveat mollibus in manibus, leviter *naribus* admoventi amoris florem. Adeo docto quoque *poetae* haec ipſa jucunda conviviiſque atque menſis, et praecipue Dionyſiacis ſolennitatibus. Quid enim abſque roſa fiat? Roſcis

ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἠὼς,
ῥοδοπήχεες δὲ νύμφαι,
ῥοδόχρως δὲ Κύπρις
παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
τόδε καὶ νοσοῦσιν ἀρκεῖ·
τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει·
τόδε καὶ χρόνον βιᾶται.
χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
νεότητος ἔχεν ὀδμήν.
φέρε δὴ, φυλὴν λέγωμεν·
χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
δεδροσωμένην Κυθήρην
ἐλόχευε πόντος ἀφρῷ,
πολεμόκλονον τ' Ἀθήνην
κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς,
φοβερὰν θέαν Ὀλύμπῳ·
τότε καὶ ῥόδων ἀγητῶν

seis-digitis quidem Aurora, roseisque cubitis nymphae, roseâque cute Venus a doctis *poetis* vocetur. Haec etiam aegrotantibus opitulatur; haec vel mortuis auxiliatur: haec et tempus vi-vincit: gratiosa enim rosarum senectus juventutis *suae* retinet odorem. Agedum, originem *illius* dicamus: placido quando ex mari rore-conspersam Venerem parturiebat pontus e spuma, bellicrepamque Minervam e vertice suo ostendebat Jupiter, formidandum spectaculum Olympo; tunc etiam rosarum suspiciendarum

νέον ἔρνος ἤνθισε χθὼν
πολυδαίδαλον λόχευμα.
μακάρων θεῶν δ' ὅμιλος,
ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
φυτὸν ἄμβροτον Λυαίου.

εἰς ἑαυτὸν, ν΄.

ὅτ' ἐγὼ νέων ὅμιλον
ἐσορῶ, πάρεστιν ἥβη·
τότε δὴ, τότ' ἐς χορείην
ὁ γέρων ἐγὼ πτερῶμαι.
περίμεινόν με, Κυβήβα,
ῥόδα δὸς, θέλω στέφεσθαι·
πολιὸν δὲ γῆρας ἧκας
νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δὲ μοί τις

rum novam ſtirpem mirificeornavit tellus, operoſum admodum partum. Beatorum vero deorum concilium, roſa quo fieret, nectar intingens, oriri-fecit magnificam *illam* ex ſpinâ plantam immortalem Lyaei.

54. De ſeipſo.

Quando ego juvenum coetum cerno, adeſt mihi quoque juventus: tunc nempe, tunc ad choream vetulus ille ego alacris fio *et quaſi alatus*. Expectato me, Cubeba; roſas praebe; volo coronari, canamque ſenectutem abjiciens juvenis inter juvenes ſaltabo. Bacchici itaque mihi

aliquis

φερέτω δῶρον ὁπώρης,
ἵν' ἴδῃ γέροντος ἀλκήν,
δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
δεδαηκότος δὲ πίνειν,
χαριέντως τε μανῆναι.

εἰς τὺς ἐρῶντας ᾠδάριον, νέ.

ἐν ἰχίοις μὲν ἵπποι
πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι·
καὶ Παρθίους τὶς ἄνδρας
ἐγνώρισεν τιάραις·
ἐγὼ δὲ τὺς ἐρῶντας
ἰδὼν ἐπίσαμ' εὐθύς·
ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

εἰς τὸ γῆρας, νϛ'.

πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη
κρόταφοι, κάρη δὲ λευκόν·

aliquis afferat donum fructûs; ut cernat ſenis vigorem, ſcientis quidem canere, ſcientiſque bibere; nec invenuſte inſanire.

55. In amatores, odarium.

In clunibus quidem equi inuſtum-igne ſignum gerunt; et Parthos quivis viros agnoſcat ex tiaris: ego autem amatores conſpicatus *ſemel*, novi ſtatim: gerunt enim neſcio quam tenuem, intra animam, inuſtam notulam.

56. De ſeneſtute ſua.

Cana quidem nobis jamjam tempora, caputque album:

χαρίεσσα δ' οὐκ ἔθ' ἥβη
πάρα· γηραλέοι δ' ὀδόντες.
γλυκερῦ δ' οὐκ ἔτι πολλὸς
βιότυ χρόνος λέλειπται.
διὰ ταῦτ' ἀναϛαλύζω
θαμὰ, Τάρταρον δεδοικώς·
Ἀΐδεω γάρ ἐϛι δεινὸς
μυχός· ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
κάθοδος· καὶ γὰρ ἕτοιμον
καταβάντι μὴ 'ναβῆναι.

ὅτι πίνειν δεῖ μετρίως, νζ'.

ἄγε δὴ, φέρ' ἡμιν ὦ παῖ,
κελέβην, ὅπως ἄμυϛιν
προπίω· τὰ μὲν δέκ' ἔγχει
ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνυ
κυάθυς ὑβριϛιῶσαν
φρένα δεῦε Βασσάρῃσιν.

grataque non amplius juventus adeſt, vetulique ſunt dentes; jucundaeque adeo non adhuc multum vitae tempus reliquum-eſt. Propter haec infandum lugeo continuo, Tartarum formidans; Plutonis enim horrendus eſt ſpecus; et moleſtus in eundem deſcenſus: ſiquidem paratum *eſt* deſcendenti *ſemel* non iterum-aſcendere.

57. Quod moderate bibendum.

Agedum, affer nobis, ô puer, poculum, ut plenum hauſtum propinem; partim decem infunde aquae, et partim quinque vini cyathos; petulantem animum irrigato *profeſſis* Bacchi-

ἄγε δῶτε· μηκέθ' ὕτω,
πατάγῳ τε καὶ λαλητῷ,
Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ
μελετῶμεν· ἀλλὰ καλοῖς
ὑποπινόμεθ' ἐν ὕμνοις.

εἰς Ἔρωτα, νή.

τὸν ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν
μέλπομαι, βρύοντα μίτραις
πολυανθέμοις, ἀείδων·
ὅδε καὶ θεῶν δυνάστης,
ὅδε καὶ βροτοὺς δαμάζει.

Ἀνακρεόντειον, νθ'.

στέφος πλέκων πόθ' εὗρον
ἐν τοῖς ῥόδοις ἔρωτα,
καὶ τῶν πτερῶν καταχὼν
ἐβάπτισ' ἐς τὸν οἶνον·
λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν·

chi-cultricibus. Age igitur, date: neque amplius hoc modo, ſtrepituque et clamore, Scythicum bibendi morem in vino affectemus; verum honeſtos moderate bibamus inter hymnos.

58. In amorem.

Amorem etenim delicatulum cano, abundantem corollis floridulis celebrans: hic nempe et deorum imperator *eſt*, hic et mortales domat.

59. Anacreonticum.

Corollam nectens aliquando reperi inter roſas amorem, penniſque ſtatim corripiens immerſi in vinum; acceptoque *poculo*, illum ebibi. At-

καὶ νῦν ἔσω μελῶν μυ
πτεροῖσι γαργαλίζει.

λιτανεία, ξ'.

γνώμαί σ', ἐλαφηβόλε,
ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
δέσποιν', Ἄρτεμι, θηρῶν.
ἵκυ νῦν ἐπὶ Ληθαίυ
δίνησι· θρεοκαρδίων
ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν
χαίρυσ'· ὑ γὰρ ἀνημέρυς
ποιμαίνεις πολίτας.

πρὸς αὐθάδη παρθένον, ξά.

πῶλε Θρηκίη, τί δή με,
λοξὸν ὄμμασι βλέπυσα,
νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ
μ' ὐδὲν εἰδέναι σοφόν γε;
ἴαθι τοι, καλῶς μὲν ἄν τοι

que ita nunc inter viſcera mea pennis ſuis me titillat.

60. Supplicatio.

Supplico te, cervorum-jaculatrix, flava puella Jovis, agreſtium hera, Diana, ferarum: veni jam ad Lethaei amnis vortices; cordibus afflictorum virorum intuere urbem propitia; non enim inhumanos ut patrona curas cives.

61. Ad inſolentem virginem, allegoria.

Equa Threſſa, quid jam me, tranſverſum oculis tuens, crudeliter fugis; exiſtimaſque me nihil ſcire, quod ad artem attinet? Scias hoc tu, quod belle quidem tibi fraenum

τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἡνίας δ' ἔχων ϛρέφοιμι
ἀμφὶ τέρματα δρόμοιο.
νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι,
καφά τε σκιρτῶσα παίζεις·
δεξιὸν γὰρ ἱππομείρην
οὐκ ἔχεις ἐπεμβατεύειν.

ἐπιθαλάμιος ὕμνος, ξβ'.

Θεάων ἄνασσα, Κύπρι,
ἵμερε, κράτος χθωνίων,
γάμε, βιότοιο φύλαξ,
ὑμέας λόγοις λιγαίνω,
ὑμέας ϛίχοις κυδαίνω,
ἵμερον, Γάμον, Παφίην.
δέρκεο τὴν νεῆνιν, δέρκεο, κοῦρε·
ἔγρεο, μή σε φύγῃ πέρδικος ἄγρα.
Στρατόκλεις, φίλος Κυθήρης,

num injecerim; lora dein retinens verſaverim circa metas curriculi. Nunc vero *tu per* prataque paſceris, leviterque exultans ludis; peritum etenim equiſonem non habes, qui te inſcendat.

62. Epithalamium.

Dearum regina, Venus, amor, imperator mortalium, Hymen, vitae cuſtos, vos carminibus celebro, vos verſibus honeſto, Amorem *viz.* Hymenaeum, Venerem. Aſpice puellam, aſpice, ô puer: ſurge, ne te fugiat perdicis captura. O Stratocles, amice Veneris, ô Stratocles,

Στρατόκλεις, ἄνερ Μυρίλλης,
ἴδε τὴν φίλην γυναῖκα·
κομάει, τέθηλε, λάμπει.
ῥόδον ἀνθέων ἀνάσσει·
ῥόδον ἐν κόραις Μύριλλα.
ἠέλιος τὰ σέθεν δέμνια φαίνοι·
κυπάριττος δὲ πεφύκοι σεῦ ἐνὶ κήπῳ.

περὶ Ἀνακρέοντος. ξγ'.

Ἀνακρέων ἰδών με,
ὁ Τήϊος μελῳδός,
ὄναρ λέγων, προσεῖπε.
κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν
περιπλάκην φιλήσας.
γέρων μὲν ἦν, καλὸς δέ,
καλός τε καὶ φίλευνος·
τὸ χεῖλος ὤζεν οἴνῳ.
τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη

tocles, marite Myrillae, intuere amatam hanc conjugem, floret, viget, micat. Rosa floribus imperat: rosa inter virgines Myrilla. Sol tuum cubile ostendat; cypressusque tibi crescat in horto.

63. De Anacreonte.

Anacreon conspicatus me, Teius ille poeta-melicus, in somnio, dicens quid, est allocutus: et ego accurrens ad eum complexabar exosculatus. Senex quidem erat, at pulcher, pulcher erat, et coitûs-amans; labium *ejus* redolebat vinum: et jam pene vacillantem illum Cupi-

do

Ἔρως ἐχειραγώγει.
ὁ δ' ἐξελὼν καρήνῳ
ἐμοὶ στέφος δίδωσι·
τὸ δ' ὢζ' Ἀνακρέοντος.
ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἆρας
ἐδησάμην μετώπῳ·
καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
ἔρωτος ὐ πέπαυμαι.

ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, ξδ'.

ἀνὰ βάρβιτον δονήσω·
ἄεθλος μὲν ὐ πρόκειται,
μελέτη δ' ἔστι παντὶ
σοφίης λαχόντ' ἄωτον.
ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
λιγυρὸν μέλος κροαίνων
Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,
ἅτε τὶς κύκνος Καΰστρου,

do manu-ducebat. Ille itaque eximens de capite mihi coronam donat, quae ſpirabat Anacreontem. At ego ſtultus ille acceptâ *corona* alligabam meae fronti; atque ita etiam nunc uſque ab amore non ceſſo.

64. Hymnus in Apollinem. Iterum ego barbito ciebo:—— (certamen quidem non proponitur, exercitatio tamen praeſto eſt cuivis poeticae ſortito florem.) Eburneoque plectro Argutum carmen ſtrepens, Phrygio modulo vocem tollam; velut quidam cygnus Cayſtri,

πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων
ἀνέμῳ σύναυλον ἠχήν.
σὺ δὲ, Μοῦσα, συγχόρευε·
ἱερὸν γάρ ἐστι Φοίβῳ
κιθάρη, δάφνη, τρίπους τέ.
λαλέω δ' ἔρωτα Φοίβῳ,
ἀνεμώλιον τὸν οἶστρον·
σαόφρων γάρ ἐστι κώρη·
τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον,
φύσεως δ' ἄμειψε μορφήν,
φυτὸν εὐθαλὲς δ' ἐπήχει.
ὁ δὲ Φοῖβος, ἦ Φοῖβος,
κρατέειν κόρην νομίζων·
χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον
ἐδόκει τελεῖν Κυθήρην.
ἄγε, θυμὲ, πῇ μέμηνας,
μανίην μανεὶς ἀρίστην;

Cayſtri, candidis alis modulans vento ſimul-ſonantem vocem. Tu vero, Muſa, una tripudiato: res etenim Phoebo ſacra eſt cithara, laurus, et tripus. Eloquor itaque amorem Phoebi, ſupervacuum furorem; caſta etenim eſt puella: ſtimulum quidem *illum* evaſit, naturaeque mutavit formam, et planta *facta* ſemper-virens reſonabat. At Phoebus, ibat quidem Phoebus, potiturum-*ſe* puellam putans, viride vero carpens folium putavit ſe exercere Venerem. Age, anime, quorſum inſanis, inſaniam inſanicns

τὸ βέλος φέρε κρατύνων,
σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθῃς·
τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης
ἄφες, ᾧ θεὺς ἐνίκα.
τὸν Ἀνακρέοντα μιμοῦ,
τὸν ἀοίδιμον μελιστήν·
φιάλην πρόπινε παισὶ,
φιάλην λόγων ἐραννὴν,
ἵνα νέκταρος ποτοῖο
παραμύθιον λαβόντες,
φλογερὸν φυγόντες ἄστρον,
[νοερὸν πίωσιν οἶνον.]

εἰς χρυσὸν, ξέ.

ὁ δραπέτης ὁ χρυσὸς
ὅταν φύγῃ μὲ κραιπνοῖς,
διηνέμοις τε, ταρσοῖς,
ἀεὶ δ', ἀεί με φεύγει·

saniens optimam' Jaculum men fumentes, igneum vi-
profer vi-adhibitâ, ut, ſcopo tantes ſydus, [intellectuale bi-
percuſſo, abeas: arcum autem bant vinum.]
Veneris omitte, quo Deos vi-
cit. Anacreontem imitare, fa- 65. In aurum fugitivum.
moſum illum poetam: phia- Fugitivum aurum quum fu-
lam praebibe pueris, phia- git me pernicibus, ventoſque-
lam carminum amabilem, ut aequantibus, plantis, (ſem-
ita nectaris poculenti ſola- per autem, ſemper me fu-

git)

οὔ μιν δίοιμι· τίς γὰρ
μισῶν θέλει τι θηρᾶν;
ἐγὼ δ' ἄφαρ λιαθεὶς
τῷ δραπέταο χρυσῷ,
ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις
φέρειν ἔδωκα λύπας·
λύρην δ' ἑλὼν ἀείδω
ἐρωτικὰς ἀοιδάς.
πάλιν δ' ὅταν μὲ θυμὸς
ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
προσεῖφ' ὁ δραπέτης με,
φέρων μέθην ἄφροντιν,
ἑλών μιν ὡς μεθήμων
λύρης γένοιμι δηρόν.
ἄπις', ἄπιστε χρυσὲ,
ἔς τ' ἂν δόλοις μέ θέλγῃς;
πλέον τὰ νεῦρα χρυσῷ,

git) non illud utique perſequor: Quis enim inimicum vult aliquid venari? Aſt ego ſtatim ſummotus a fugitivo illo auro, meae mentis ſane ventis portare trado curas, lyramque ſumens cano amatorias cantiones. E contrario, quando ita me animus contemnere *opes* docuerit, compellabat fugitivum illud me, adducens temulentiam curis-vacuam; ut accepto illo, remiſſus erga lyram fiam diu. O infidum aurum, quouſque me dolis permulceas? Plus fidiculae valent auro,

et

πόθυς πλέον τ' ἀείδειν.
σὺ γὰρ δόλῳ φθόνῳ τὲ
ἔρωτ' ἔθης ἄφαντον,
λύρην τὲ χρυσόπαςον·
φιλημάτων δὲ κεδνῶν,
πόθων, κύπελλα κίρνης·
ὅταν θέλης δὲ, φεύγεις·
ξένοισι δ' ἄγχι Μυσῶν
δολίοις, ἄπις, ἀρέσκεις·
ἐμοὶ δὲ τῷ λυρῳδῷ
Μύσας ποιεῖς ἀποίκυς.
λύρης δ' ἐμῆς ἀοιδὴν
οὐκ ἄν λίποιμι τυτθόν.
[σὺ, χρυσὲ, γῦν ἄπελθε]
ἀχανδέας δ' ὀρίνοις,
αὐγλην τὲ λαμπυρίζοις.

et plus, amores canere. Tu etenim dolo, invidiaque amorem reddidisti evanidum, lyramque auro conspersam: osculorumque sanctorum, amorum *nempe*, pocula polluis et conturbas: et quando vis, fugis; hospitibusque juxta Mysos dolosis, ô infidum, places: at mihi lyrico illi poetae Musas facis extorres. Lyrae tamen meae cantionem neutiquam relinquam tantillum. [Tu, aurum igitur hinc facessas,] eosque, qui nihil omnino habent, excites *donis tuis*, et splendorem tuum fulgurantem ostendas.

οὔ μιν δίοιμι· τίς γὰρ
μισῶν θέλει τι θηρᾶν;
ἐγὼ δ' ἄφαρ λιαθεὶς
τῷ δραπέταο χρυσῷ,
ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις
φέρειν ἔδωκα λύπας·
λύρην δ' ἑλὼν ἀείδω
ἐρωτικὰς ἀοιδάς.
πάλιν δ' ὅταν μὲ θυμὸς
ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
προσεῖφ' ὁ δραπέτης με,
φέρων μέθην ἄφροντιν,
ἑλὼν μιν ὡς μεθήμων
λύρης γένοιμι δηρόν.
ἄπις', ἄπιστε χρυσὲ,
ἐς τ' ἂν δόλοις μέ θέλγῃς;
πλέον τὰ νεῦρα χρυσῷ,

git) non illud utique perſequor: Quis enim inimicum vult aliquid venari? Aſt ego ſtatim ſummotus a fugitivo illo auro, meae mentis ſane ventis portare trado curas, lyramque ſumens cano amatorias cantiones. E contrario, quando ita me animus contemnere *opes* docuerit, compellabat fugitivum illud me, adducens temulentiam curis-vacuam; ut accepto illo, remiſſus erga lyram fiam diu. O infidum aurum, quouſque me dolis permulceas? Plus fidiculae valent auro,

et

πόθυς πλέον τ' ἀείδειν.
σὺ γὰρ δόλῳ φθόνῳ τὲ
ἔρωτ' ἔθης ἄφαντον,
λύρην τὲ χρυσόπαςον·
φιλημάτων δὲ κεδνῶν,
πόθων, κύπελλα κίρνης·
ὅταν θέλῃς δὲ, φεύγεις·
ξένοισι δ' ἄγχι Μυσῶν
δολίοις, ἄπις, ἀρέσκεις·
ἐμοὶ δὲ τῷ λυρῳδῷ
Μέσας ποιεῖς ἀποίκυς.
λύρης δ' ἐμῆς ἀοιδὴν
οὐκ ἄν λίποιμι τυτθόν.
[σὺ, χρυσὲ, γῦν ἄπελθε]
ἀχανδέας δ' ὀρίνοις,
αὐγλην τὲ λαμπυρίζοις.

et plus, amores canere. Tu etenim dolo, invidiaque amorem reddidiſti evanidum, lyramque auro conſperſam: oſculorumque ſanctorum, amorum *nempe*, pocula polluis et conturbas: et quando vis, fugis; hoſpitibuſque juxta Myſos dolois, ô infidum, places: at mihi lyrico illi poetae Muſas facis extorres. Lyrae tamen meae cantionem neutiquam relinquam tantillum. [Tu, aurum igitur hinc faceſſas,] eoſque, qui nihil omnino habent, excites *donis tuis*, et ſplendorem tuum fulgurantem oſtendas.

εἰς τὸ ἔαρ. ξς'.

τί κάλλιόν ἐςι βαδίζειν,
ὅπυ λειμῶνες κομῶσιν,
ὅπυ λεπτὴν ἡδυτάτην
ἀναπνεῖ ζέφυρος αὔρην;
κλῆμα τὸ Βάκχειον ἰδεῖν,
χ' ὑπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
ἁπαλὴν παῖδα κατέχειν,
Κύπριν ὅλην πνέυσαν;
[οὐ τόδε τοὶ καλόν ἐςιν;]

ξζ'.

ὦ παῖ, παρθένιον βλέπων,
δίζημαί σε, σὺ δ' οὐκ αἴεις,
οὐκ εἰδὼς, ὅτι τῆς ἐμῆς
ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

ξή.

ἐγὼ δ' ὅτ' ἂν Ἀμαλθείης
βυλοίμην κέρας, ὅτ' ἔτεα

66. In ver.
Quid pulchrius eſt, quam ambulare, ubi prata luxuriant, ubi tenuem ſuaviſſimam reſpirat zephyrus auram? Quam palmitem Bacchicum tueri, et ſub foliis latere, mollem puellam habere, Venerem totam ſpirantem? Nonne hoc pulchrum eſt?

67.
O puer, virgineum quid tuens, quaero te; tu vero minime audis, neſcius, quod meae animae geras imperium.

68.
Ego vero neque Amaltheae velim cornu, neque annis quin-

πεντήκοντά τε χ' ἑκατὸν,
[Ἀργανθώνιος ὡς ἄναξ,]
Ταρτησσῦ βασιλεῦσαι.

ξθ'.

ἀπό μοι θανεῖν γένοιτο,
οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
λύσις ἐκ πόνων γένοιτο,
οὐδαμά, τῶνδε.

ο'.

μεὶς μὲν δὴ Ποσιδηϊὼν
ἔσηκεν· νεφέλαι δ' ὕδει
βαρύνοντο, καὶ ἄγριοι
χειμῶνες παταγῶσι.

οά.

μηδ', ὥς τε κῦμα πόντιον,
λάλαζε, τῇ πολυκρότῳ
σὺν Γαστροδώρῃ, καχχύδην
πίνουσα τὴν ἐπίσιον.

quinquagintaque et centum, [Arganthonius ut rex *ille*] Tarteſſo regnare.

69.

Mori mihi contingat; non enim alia liberatio ex aerumnis fuerit, ullo pacto, iſtis.

70.

Menſis ſane Neptunius inſtat; nubeſque aquâ gravantur, horridaeque hycmes crepitant.

71.

Nec, ut fluctus marinus, fremas, clamosâ illâ cum Gaſtrodora, affatim bibens poculum-Veſtae-ſacrum.

72.

οβ'.

φίλη γὰρ εἶ ξένοις· ἔασον δέ.
με διψῶντα πίνειν.

ογ'.

ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον, Ἑρξίωνι
τῷ λευκολόφῳ μεσὸν ἐξέπινον.

οδ'.

καλλίκομοι κοῦραι Διὸς
ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς.

οε'.

στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχε,
ῥοδίνους τοὺς μὲν τὸν δὲ Ναυκρατίτην.

ος'.

Μεγιστῆς δ' φιλόφρων,
δέκα δὴ μῆνες, ἐπειδὴ
στεφανοῦται τῇ τε λύγῳ,
καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.

72.

Liberalis enim es hospitibus; sinas tamen me sitientem bibere.

73.

Egoque tenens poculum Herxioni candide-cristato plenum ebibi.

74.

Pulchricomae filiae Jovis saltabant leviter.

75.

Coronas vero vir quisque tres habuit, roseas quidem duas, alteram Naucratidem.

76.

Megistesque, candidus ille, decem jam menses, ex quo coronatur, Amerina quoque salice, et faecem bibit dulcem.

77.

οζ'.

------καὶ μ' ἐπίβωτον
κατὰ γείτονας ποιήσεις.

οή.

------θάλαμον, ἐν ᾧ
κεῖνος μὲν οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο.

οθ'.

τί * μὴν πέτεαι, συρίγγων * γρ. μή.
κοιλότερα στήθεα
χριόμενος μύρῳ;

π'.

ἠρίστησα μὲν ἰτρίου
λεπτῦ μικρὸν ἀποκλάς,
οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον.
νῦν δ' ἁβρῶς ἐρόεσσαν
ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ
κωμάζων παιδί γ' ἁβρῇ.

77.
——et me famoſum apud vicinos facies.

78.
——thalamum, in quo ille minime nuptias fecit, ſed paſſus eſt.

79.
Quid utique ſubſultas, tubulis magis cava pectora inungens unguento?

80.
Pranſus ſum ex *placenta* Itrio tenui portiunculatu diſtringens; vinique ebibi poculum. nunc autem molliter amabilem tango citharam, chariſſimae proludens puellae iſti mollicellae.

πά.

ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων
ςεφανίσκους θέμενοι νῦν
θάλειαν ἑορτὴν
ἀγάγωμεν Διονύσῳ

πβ'.

πλεκτὰς δ' ὑποθυμιάδας
περὶ ςήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

πγ'.

ὠινοχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρὸν οἶνον,
τρισκύαθον τὴν κελέβην ἔχουσα χερσίν.

πδ'.

ψάλλω δ' εἴκοσι, πάσαις
χορδαῖσιν Μαγάδην ἔχων.
ὦ Λεύκασπι, σὺ δ' ἡβᾷς.

πέ.

ἁγανῶς οἷά τε νεβρὸν
νεοθηλέα, γαλαθηνὸν,

81.
Superciliis apii coronas imponentes, nunc laetum festum, ducamus Baccho.

82.
Plicatiles hypothymadas circa pectora lotinas posuerunt.

83.
Vinum ministrabat ancilla, mellitum utique vinum, tres-cyathos continentem celeben habens manibus.

84.
Canto viginti totis chordis, Magadin habens, ô Leucaspi; tu autem juvenum-more-insolescis.

85.
Leniter, ut hinnulum tenellum, lactantem, qui in syl-

va

ὃς ἐν ὕλῃ κεροέσσης
ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς
ἐπτοήθη------

πε'.

δακρυόεσσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμήν.

πζ'.

ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον,
πτερύγεσσι κύφας,
διὰ τὸν ἔρωτα [Κλεοβύλυ]
οὐ γὰρ ἐμοὶ θέλει συνηβᾶν.

πή.

ἐκ ποταμοῦ πανέρχομαι,
πάντα φέρουσα λαμπρά.

πθ'.

μεγάλῳ δ' εὖτέ μ' ἔρως
ἔκοψεν, ὥστε χαλκεὺς,
πελέκει, χειμερίῃ δ'
ἔλυσεν ἐν χαράδρῃ.

va cornuta derelictus a matre pavitat: ——

86.

lachrymosamque amavit hastam.

87.

Elevor usque ad coelum alis levibus ob amorem [Cleobuli] nec enim mecum vult pueriliter-ludere.

88.

E fluvio iterum ascendo, omnia ferens splendida.

89.

Magnâ quando me amor fauciavit, veluti faber ferrarius, securi; hyemalique immersit in voragine.

4'.

ἀλλὰ πρόπινε ῥαδινὰς,
ὦ φίλε, μηρούς.

4ά.

ξανθὴ δ' Εὐρυπύλη μέλει.
ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων.
πρὶν μὲν ἔχων βερβέρια,
καλύμματ' ἐσφηκωμένα,
καὶ ξυλίνους ἀσραγάλους
ἐν ποσὶ, καὶ ψιλὸν
περὶ πλευρῇσι βοὸς
νεόπλυτον εἴλημα
κακῆς ἀσπίδος·
ἀρτοπώλησι κἠθελοπόρνοισιν ὁμιλέων
ὁ παμπόνηρος Ἀρτέμων
κίβδηλον εὗρισκεν βίον,
πολλὰ μὲν ἐν δυρὶ τιθεὶς

90.

Verum fac mihi copiam tenerorum, ô chare, femorum.

91.

At flavae Eurypylae cordi eſt circumforaneus Artemon. Is quidem olim habens berbinia, veſtes colligatas, et ligneas carbatinas in pedibus, et exile circa latera bovis nuper-ablutum *corium*, velamen carioſi clypei: cum piſtoribus et voluntariis proſtibulis verſatus, laborioſus ille Artemon, miſeram reperit vitam; ſaepe quidem in colliſtrigio ponens collum,

ſae-

αὐχένα, πολλὰ δ' ἐνὶ τροχῷ,
πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνᾳ
μάστιγι θωμιχθεὶς, κόμην
πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος·
νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων,
χρύσεια φορέων καθέρματα
παῖς Κύκης,
καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην
φορεῖ γυναιξὶν αὔτως.

92.

φύγωμεν ἐκ προσώπου,
μή σ' ἐμπεσὼν ὁ πρέσβυς,
οὐλῇ κατ' εὐθὺ τύψας
βατηρίᾳ καλύψῃ.

93.

Ὦ ἄναξ, πανδαμάτωρ ἔρως,
ᾧ νύμφαι κυανώπιδες,

saepeque in rota, saepe tergo coriaceo loro caesus, comam, barbamque avulsus. Nunc vero ascendit currus, aureas gestans inaures, filius Cycae; umbellamque eburneam gestat, muliercularum instar.

92.

Fugiamus ab *illius* aspectu; ne te irruens senex gravi recta pulsans, bacillo operiat.

93.

O rex, cuncta-domans amor, quocum nymphae caeruleis-palpebris, purpurea-

πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη,
χρυσῷ δὴ εἰκασμένη,
συμπαίζουσιν· ἐπισρέφεαι
δ' ὑψηλῶν κορυφὰς ὀρέων·
γνώμαί σε· σὺ δ' εὐμενὴς
ἔλθ' ἡμῖν· κεχαρισμένης δ'
εὐχωλῆς ἐπάκουσον.
Κλεοβούλῳ δ' ἀγαθὸς γένου
σύμβουλος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρον
οἶδ', εὖ νῦν σε δεχέσθαι.

4δ'.

δοκέει κλύειν γὰρ ἥδε,
λαλέειν τὶς εἰ θελήσοι.

4ε'.

ἐρῶ τε δῆτα, κοὐκ ἐρῶ·
καὶ μαίνομαι, κοὐ μαίνομαι.

4ς'.

ἔραμαί γέ τοι συνεβάν·

que Venus, auro utique assimulata, colludunt; obnixe autem colis sublimium cacumina montium: obtestor te: tu vero propitius venias nobis; acceptaque vota inaudias. Cleobulo item bonus esto consultor: meum etenim amorem, scio, bene te nunc approbare.

94.

Videturque audire haec *imago*, loqui modo quis velit.

95.

Amoque nempe, et non amo; et insanio, et non insanio.

96.

Volo tibi juveniliter-colludere:

χαρίεν γὰρ ἔχες ἦθος.

ϛζ'.

ἐμὲ γὰρ λόγων ἕκητι
οἱ παῖδες ἂν φιλοῖεν·
χαρίεντα γάρ δίδωμι,
χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

ϛή.

καλόν ἐϛι τοῖς ἐρῶσι
τὰ δίκαια [συμπαραχεῖν.]

ϛθ'.

ὡς μὴ ϖρὸς τὸν ἔρωτα
[ἄκραντα] πυκταλεύω.

ρ'.

μισέω δ' ἔγωγε πάντας
οἳ χθονίους ἔχουσι ῥυθμούς,
καὶ χαλεπῶς μεμαθήκασ',
ὡς [ἀφέλεια] μεγίϛη

dere: amabili enim praeditus-es indole.

97.

Me etenim ſermonum gratia Juvenes utique amaverint: elegantia etenim et venuſta profero; elegantia etiam novi dicere.

98.

Pulchrum eſt amantibus quae juſta ſunt *invicem-retribuere.*

99.

Ut ne adverſus amorem temere contendam obſtinatius.

100.

Odi vero ego omnes, qui fordida ſunt indole, et vix agnoſcunt; quod *ſimplicitas* ſit maxima

τῶν ἀβακιζομένων.

ρά.

φέρ' αἶρέ με πορφυρέη
ἐνιβάλλων, χρυσοκόμης
ἔρως, ἐν νεφέλῃ,
ποικίλῃσι λαμβάνων πλεύγεσσι·
[σὰ γὰρ φίλτρ' ἐμὸν ἦτορ]
συμπαίζειν προκαλεῖται·
ἡδ', ἔστιν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου
Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
λευκὴ γὰρ, καταμέμφεται·
ὡρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει.

ρβ'.

νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως
στέφανος ὄλωλεν.

ργ'.

--------- ἀσήμων
ὑπὲρ ἐρμάδων φορεῦμαι.

maxima rerum placidarum.

101.

Age, tolle me purpurea involvens, auricome amor, in nube, diversicoloribus susci-piens alis. Tuae etenim illecebrae meum pectus ad lasciviendum provocant: at illa (est enim ab amoena Lesbo) meam quidem comam, (cana enim illa) vituperat: erga autem alium aliquem oscitat.

102.

Nunc quidem ab urbe corona cecidit.

103.

—— latentibus super scopulis feror.

104.

ρδ'.

τράπεζαί τε κατηρεφέες
παντοίων ἀγαθῶν.

ρέ.

Σικελικὸν κότταβον
ἀγκύλῃ δαΐζων.

ρς'.

Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ
ὠρτὶ τὴν ματέρ' ἔφη.

ρζ'

ἀπέκειρας δ' ἀπαλῆς
κόμης ἄμωμον ἄνθος.

ρή.

Θρηϊκίην σίοντα χαίτην.

ρθ'.

οὐκ ἔτι Θρηϊκίης ἐπιςρέφομαι.

ρί.

κνίζη τὶς ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι

104.
Menſaeque onuſtae omnimodis bonis-ferculis.

105.
Siculum cottabum inflexocubitu emittens.

106.
Siculus argutus vir ad matrem dixit.

107.
Detondiſti mollicellae comae inculpatum floſculum.

108.
Threſſam concutiens comam.

109.
Non amplius Threſſam reſpicio, *neque curo.*

110.
Urtica quaedam jam et matura

σὴν διὰ μαργοσύνην.

ριά.

μελαμφύλλῳ δάφνῃ,
χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ τανταλίζει.

ριβ'.

μυθηταὶ δ' ἐνὶ νήσῳ
μεγίστῃ διέπουσιν
ἱερὸν ἄστυ [Σάμοιο.]

ριγ'.

τὴν Σάμον, ἄστυ νυμφέων.

ριδ'.

ἔξαιρε, παῖ, θώρακα, κἀμοὶ τὸν Χοᾶ.

ριέ.

τὰ Ταντάλου τάλαντα τανταλίζεται.

ρις'.

ξένοισιν ἐσθὲ μειλίχοις ἐοικότες.

ra fio propter tuam inſaniam.

111.

Nigris-foliis-pullulante lauro viridique oliva decutit.

112.

Seditioſique in inſula maxima adminiſtrant ſacram civitatem Sami.

113.

Samum, nympharum urbem.

114.

Attolle, puer, merum, et mihi Choam *infunde*.

115.

Tantali talanta ponderantur,

116.

Hoſpitibus eſtis candidis ſimiles.

117.

ριζ'

σὺν γέλωτι, σὺν δ' ἔρωτι γῆρας ὄλβον ἄξον
ἀντέχων.------

ριή.

πάρα δ' ἦυτε πυθόμην σὲ,
κατέδυν ἔρωτα φεύγων.

ριθ'.

κλῦθί μευ γέροντος, εὐέθειρα, χρυσόπε-
πλε κούρη.

ρκ'.

ὀρσολόπος γὰρ Ἄρης φιλέῃ μεν αἰχμήν.

ρκά.

οὐδέτι τοι πρὸς θυμὸν, ὅμως γὲ μὲν ὡς
ἀδοιάσπως.

ρκβ'.

ἡδυμελὲς, χαρίεσσα χελιδοῖ.

ρκγ'.

ἀρθεὶς δ' ἦυτ' ἀπὸ Λευκάδος πέτρης

117.

Cum riſu, cumque amore ſenium fortunandum obtendens.

118.

Quando autem audieram te, ſubmiſi me amorem vitans.

119.

Audi me ſenem, ô capillis decora, aureis-veſtibus puella.

120.

Praedator enim Mavors amat quidem bellum.

121.

Nec omnino ad animum, veruntamen indubitanter.

122.

Suaviſona amabilis hirundo.

123.

Quando ſublevatus a Lucade

ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ, μεθύων ἔρωτι;

ρκδ'.

τῇ χρυσοπέπλῳ, Μῦσα,
χρύσεον ὕμνον ἄειδε κούρῃ.

ρκέ.

----------ἀλλ' ἰαίνει
τἄμ' Ἔρως ὁ γαργαλίζων
σπλάγχνα, δᾷδ' ἔχων γαλήνην.

ρκς'.

Διονύσου σαυλαὶ Βασσαρίδες.

ρκζ'.

ἐν βότρυσιν Κυθήρη.

ρκή.

οὐδ' ἀργυρέη κότ' ἔλαμψε Πειθώ.

ρκθ'.

πολλὰ δ' ἐρίβρομον Δεύνυσον.

ρλ'.

οὔτε γὰρ ἡμετέρειον, οὔτε καλόν.

petrâ in canum fluctum urinor, ebrius amore.

124.

Auro-vestitae, ô Musa, aureum hymnum canas puellae.

125.

———at fovet mea Cupido ille titillans viscera, lampadem habens serenam.

126.

Bacchi molles Bassarides.

127.

In racemis Venus.

128.

Nondum argento-corrupta effulsit Suada.

129.

Multa fremebundum Bacchum.

130.

Nec enim id nostrum *est*, neque honestum.

131.

ρλά.

βούλεαι ὑπεροπτὸς ἡμιν εἶναι;

ρλβ'.

τίλλει τοὺς κυάμους ἀσιδιώτης.

ρλγ'.

ὁ δ' ὑψηλὰ νεωμένος.

ρλδ'.

σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωροί.

ρλέ.

ἥλιε καλλιλαμπέτη.

ρλς'.

ὁρᾶν ἀεὶ μὴν, πολλοῖς γὰρ μέλεις.

ρλζ'.

διὰ δεῦτε Καριοεργέος ὀχάνοιο
χεῖρα τιθέμεναι.

ρλή.

ἐκδῦσα [τὸν ποδήρη]
χιτῶνα Δωριάζει.

131.
Visne impostor nobis esse?

132.
Vellit fabas miles.

133.
Hic alta sapiens.

134.
Eunuchi pugnant janitores.

135.
Sol pulchrilucide.

136.
Semper *te* aspicere; multis enim curae-es.

137.
Eia agite per ansam clypei a Caribus laboratam manum ponentes.

138.
Exuens ad talos demissam tunicam nudatur *Doricarum* more.

ρλθ'.

ἁλιπόρφυρον ῥέγος.

ρμ'.

τέω Ἀθαμαντίδα.

ρμά.

πλίξαντες μηροῖσι παρὰ μηρούς.

ρμβ

χεῖρά τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν.

ρμγ'.

ἰχυροί ποτ' ἦσαν οἱ Μιλήσιοι.

ρμδ'.

καδδὲ λοπὸς ἐχίθη.

ρμέ.

αἰθιόπαιδα τὸν Διόνυσον,

ρμς'.

ἀγχοῦ δαὶ τεῦ Θησέος ἐστὶ λύρη

ρμζ'.

φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ.

139.
Purpureum ſtragulum.

140.
Teum Athamantida.

141.
Applicantes femoribus ad femora.

142.
Manum in ſartaginem injicere.

143.
Fortes olim erant Mileſii.

144.
Et tunica erat diffiſſa.

145.
Nigricantem Bacchum.

146.
Prope utique illius Theſei eſt lyra.

147.
Fer aquam, fer vinum, ô puer.

148.

ρμή.

πανδοσίαν, λεωφόρον, πολύϋμνον,
μανιόκηπον ἑταίρην.

ρμθ'.

χέε μοι νέκταρ ἄνυδρον.
μελικόν.-------

ρν'.

ὄχλος ἄκρον κακὸν ὄζει.

ρνά.

Μυσογενὴς, Μυσοπάτωρ Ὅμηρος.

ρνβ'.

ῥαδινὺς πώλυς.

ρνγ'.

ταχερὸς δ' ἔρως.

ρνδ'.

σαυλὰ βαίνειν.

ρνέ.

τίς ἐρασμίη σ', ὦ θέραψ,

148.
Omnes-excipientem, populum-ferentem, famosam, furenti-naturà meretricem.

149.
Funde mihi nectar merum, numerosum.———

150.
Mobile maxime olet male.

151.
Musa-genitus, Musarum-pater Homerus.

152.
Teneros pullos.

153.
Languens amor.

154.
Delicatule ingredi.

155.
Quaenam amabilis te, ὁ servule,

μανίη θυμὸν εἰσέβη,
τερένων ἡμιόπων
ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖσθαι;

ρνε'.

εἴθε λύρη καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
καί με καλοὶ παῖδες φέροιεν Διονύσιον
ἐς χορόν.
εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,
καί με καλὴ γυνὴ φοροίη καθαρὸν θεμένη νόον.

ρνζ'.

τὸν λυροποιὸν ἠρόμην τὴν Στράτλιν εἰ κομίσει.

ρνή.

χρὴ γὰρ Θαργηλίοις ἐμμελῶς δισκεῖν.

ρνθ'.

οἰνοπότης δὲ πεποίημαι.

vule, inſania mentem invaſit, minores ad hemiopos tibias ſaltare?

156.

Utinam lyra pulchra ſim eburnea; et me pulchri pueri geſtent ad Bacchi chorum. Utinam ignis-expers pulchrum ſim ingens vas-aureum; et me pulchra foemina portet purum adhibens animum.

157.

Citharārum-fabrum illum rogabam an Strattin duceret.

158.

Oportet enim in Thargeliis ſtudioſe diſco ludere.

159.

Vinique potator ſum factus.

160.

ρξ'.

Λυδοπαθὴς.------

ρξά.

τί μαχρὰ δὴ φρονεῖς, τάλαν;

ρξβ'.

τρισκεκορημένον.

ρξγ'.

ὕμνον.

ρξδ'.

αὐτάγητοι.

ρξέ.

ἐξυνῆκε.

ρξς'.

γονύκροτοι.

ρξζ'.

ἄμιθα.

ρξή.

ϖαμφαλῶν.

160.
Lydorum-more mollis.

161.
Quid longas *ſpes* foves, Miſer?

162.
Ter-ſcopis purgatum.

163.
Canticum-illaetabile.

164.
Inſolentes.

165.
Intellexit.

166.
Imbelles.

167.
Edulium.

168.
Circumſpectans.

169.

ρξθ'.

καταπλύσης.

ρο.

διτόχον.

ροά.

δεσμόν.

ροβ'.

φορτίον ἔρωτος.

ρογ'.

ἔρως μὲν εἰσιδών μευ
ὑποπόλιον γένειον,
χρυσοφαεννῶν πτερύγων
ῥιπῇ, αἰετοῖς ὅμοιος,
παρπέταται.--------

ροδ'.

σὺν τῇδε τῇ στραπῇ.

ροέ.

κόκκυξ.

169.
Despector.

170.
Bis-puerperam.

171.
Thesaurum.

172.
Onus amoris.

173.
Amor quidem conspicatus meum subcanum mentum, auronitentium alarum strepitu, aquilis similis, praetervolat.———

174.
Cum hac fulguratione.

175.
Cuculus.

176.

ρος'.

εὖτέ μοι λευκαὶ μελαίναις
ἀναμεμίξονται τρίχες.

ροζ'.

χάλυκας.

ροή.

μύρτοις στεφανούμενος, ἢ Κοριανοῖς.

ροθ'.

μυροποιός.

ρπ'.

χηλινὸν δ' ἄγγος ἔχον
πυθμένας ἀγριοσελίνων.

ρπά.

στέφανον ῥοδιᾶον.

ρπβ'.

οἰνοπότις γυνή.

176.
Quando mihi canae nigris intermiſcebuntur comae.

177.
Baccas.

178.
Myrtis redimitus, vel Corianis.

179.
Unguenti-confector.

180.
Vas anſatum habens fundum ex apio ſylveſtri.

181,
Coronam roſaceam.

182.
Ebrioſa mulier.

ρπγ'.

οἰνηρὸς θεράπων.

ρπδ'.

ἦδε.

ρπε.

* * * *

183.
Vinarius famulus.

184.
Laetatus est.

185.
* * * *

Anacre-

Ἀνακρέοντος Ἐπιγράμματα.

εἰς Τιμόκριτον.

Κ Αρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος· ᾧ τόδε σῆμα·
Ἄρης ὑχ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

εἰς Ἀγάθωνα.

ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἠδ' ἐβόησε πόλις·
οὔτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
ἠνάρισε συγερῆς ἐν στροφάλιγσι μάχης.

εἰς Κλεηνορίδην.

καὶ σὲ, Κλεηνορίδη, πόθος ὤλεσε πατρίδος αἴης,
θαρσήσαντα Νότου λαίλαπι χειμερίῃ.

1. In *Timocritum*.

COnditur hoc tumulo praeſtans *Timocritus* armis:
Haud parcit Mavors fortibus, ac timidis.

2. In *Agathonem*.

Pro patriâ egregium bellis *Agathona* peremptum
Abdera exclamans planxit in igne rogi:
Namque parem nullum juvenum Mars ſanguine gaudens
In durae occidit turbine militiae.

3. In *Cleanoris*-filium.

Teque, *Cleenoride*, patriae pia cura peremit,
Dum ſpernis rapidi dura flagella Noti:

ὥρη γάρ σ' ἐπέδησεν ἀνέγλυος ὑγρὰ δὲ τὴν σὴν
κύμαθ' ἐφ' ἱμερτὴν ἔκλυσεν ἡλικίην.

εἰς τρεῖς Βάκχας.

ἡ τὸν Θύρσον ἔχουσ', Ἑλικωνιάς· ἡ δὲ παρ' αὐτῇ,
Ξανθίππη· Γλαύκη δ', ἡ χεδὸν ἐρχομένη.
ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσι
κισσὸν καὶ σταφυλὴν, πίονα καὶ κίμαρον.

εἰς τὴν Μύρωνος βῦν.

βουκόλε, τὴν ἀγέλην πόρρω νέμε· μὴ τὸ Μύρωνος
βοίδιον, ὡς ἔμπνουν, βουσὶ συνεξελάσῃς.

εἰς τὸ αὐτό.

βοίδιον, οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ γήρως

Teque hora implicuit, nullo ſponſore cavenda;
Fluctibus at florens merſa juventa tua eſt.

4 In tres *Bacchas* depictas.

Quae Thyrſum gerit, eſt *Heliconias*; at latus olli
Xanthippe; *Glauca* eſt, proxima quae ſequitur.
Monte pedem referunt, *Baccho* et ſua munera portant;
Pinguem hoedum, atque uvam, criſpicomamque hederam.

5. In *Myronis* Buculam. *Auſonii* Verſio.

Paſce, bubulce, greges procul hinc; ne forte *Myronis*
Aes, veluti ſpirans, cum bobus exagites.

6. In idem.

Bucula non fuſa eſt, ſed in aes induruit annis;

Quem

χαλκωθὲν σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ Μύρων.

εἰς συμπότας.

οὐ φίλος, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων,
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει·
ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε, καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

Ἀνάθημα τῷ Διΐ, παρὰ Φειδόλα, Ἀνακρέοντος.

οὗτος Φειδόλα ἵππος, ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθου,
ἄγκειται Κρονίδῃ μνῆμα ποδῶν ἀρετῆς.

τῷ Ἀπόλλωνι, παρὰ Ναυκράτους, τοῦ αὐτοῦ.

πρόφρων, ἀργυρότοξε, δίδου χάριν Αἰσχύλου υἱῷ,

Quem ſibi, ſed falſo, vendicat ille *Myron*.

7. In Compotores.

Non placet ille mihi, plena inter pocula quiſquis
Diſſidia et Martis bella cruenta refert;
Sed qui Muſarum Veneriſque illuſtria dona
Commiſcet, lepidis ſeque dat uſque jocis.

8. *Jovi* facta dedicatio, nomine *Phidolae*, *Anacreontis*.

Haec equa *Phidolae*, peperit quem lata *Corinthus*,
Sancta *Jovi*, rapidum ſtat monumenta pedum.

9. *Apollini*, *Naucratis* nomine, ejuſdem.

Sis bonus *Aeſchylidae*, argenteo rex ſplendidus arcu,

Nau-

Ναυκράτει, εὐχωλὰς τάσδ' ὑποδεξάμενος.

τῦ αὐτῦ.

Πραξαγόρης τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε, Λυκαίυ
υἱός· ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρης.

τῦ αὐτῦ.

ῥυσαμένη Πύθωνα δυσηχέος ἐκ πολέμοιο
ἀσπὶς, Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαται.

ἀνάθημα παρὰ Λεωκράτους.

Στοίβυ πάϊ, τόδ' ἄγαλμα, Λεώκρατες, εὖτ' ἀνέθηκας
Ἑρμῆ, καλλικόμυς οὐκ ἔλαθες Χάριτας,
οὐδ' Ἀκαδημίην πολυγηθέα· τῆς ἐν ἀγορᾷ
σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.

Naucrati, et illius haec pia vota cape.

10. Ejuſdem.

Praxagoras haec dona deo dedit, ipſe *Lycaeo*.
Ortus, opus vero fecit *Anaxagoras*.

11. Ejuſdem.

Qui *Pythona* tulit ſalvum ex diſcrimine belli,
Palladis in luco figitur hic clypeus.

12. Ejuſdem, dedicatio *Leocratis* nomine.

Hanc, *Stoebi*, ſtatuam tu quando, *Leocrates*, ornas
Mercurio, pulchrae teque vident *Charites*,
Atque Academia laeta: hujuſque cavamine dextrae
Larga adventanti jam tua facta loquor.

13. In

εἰς παῖδα Ἀριστοκλέους.

ἀλκίμων σ', Ἀριστοκλείδη, πρῶτον οἰκτείρω φίλων·
ὤλεσας δ' ἧβην, ἀμύνων πατρίδος δηλητήν.

τοῦ Ἀνακρέοντος.

πρηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύσηρις
εἶμα τόδε· ξυνὴ δ' ἀμφοτέρων φιλίη.

τοῦ αὐτοῦ.

πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ' ἱδρύσατο· τόνδε ἐκείνου
ἔκγονοι ἐσήσανθ'· οἷς χάριν ἀντιδίδου.

τοῦ αὐτοῦ.

παιδὶ φιλοσεφάνου Σεμέλης ἀνέθηκε Μέλανθος,
μνῆμα χορῷ νίκης, υἱὸς Ἀρηϊφίλου.

13. In Ariſtoclis filium.

Fortium te, *Ariſtoclide*, primum amicorum fleo;
Patriam quod liberando perditus ſis ipſe tu.

14.

Praxidice hanc veſtem fecit, ſed mentem *Dyſeris*
Finxit opus: namque eſt unus amor geminis.

15. Ejuſdem.

Calliteles me conſtituit; quem deinde nepotes
Ipſius; quibus eſt gratia agenda tibi.

16. Ejuſdem,

Hoc *Semelae* nato gratus dedit ipſe *Melanthus*,
Succeſſus cauſa, natus *Areïphili*.

17. E-

τῦ αὐτῦ.

σήν τε χάριν, Διόνυσε, κ᾽ ἀγλαὸν ἄσ᾽ ἐϊ κόσμον,
Θεσσαλίης μ᾽ ἀνέθηκ᾽ ἀρχὸς Ἐχεκρατίδης.

τῦ αὐτῦ.

εὔχεο, Τιμώναχτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι ἵππιον· ὅς μ᾽ ἐρατοῖς ἀγλαΐην προθύροις,
Ἑρμῇ τε χρείοντι καθέσατο· τὸν δ᾽ ἐθέλοντα
ἀσῶν κ᾽ ξείνων γυμνασίῳ δέχομαι.

τῦ αὐτῦ.

βωμὸς τόσδε θεοῖς Σοφοκλῆς ἱδρύσατο πρῶτος,
ὅς πλεῖσον Μούσης οἶδε κλέος τραγικῆς.

17. Ejuſdem.

Bacche, tui cauſa, atque urbis decus inde futurum,
Me dat Theſſaliae rector *Echecratides*.

18. Ejuſdem.

Preco Deum ut fautor ſit *Timonacti*, praecare,
Qui me perpulchris porticibuſque decus,
Mercurioque ſimul poſuit; quem deinde lubentem
Civili excipio vulgivagaque ſchola.

19. Ejuſdem.

Has aras divis, *Sophocles* prior ipſe dicavit,
Plurima cui Muſae gloria ſtat tragicae.

'Ανακρέοντος.

Τληπὴ ἱμεροέντα βίον πόρε, Μαιάδος υἱὲ,
ἀντ' ἐρώτων δώρων τῶνδε χάριν δέ-
μενος·
δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμω-
ναίειν, αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθῆς.

τῦ αὐτῦ.

φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ·
φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν
στεφάνυς· ἔνεικον, ὡς μὴ
πρὸς ἔρωτα πυκταλίζω.

20. Anacreontis.

Tlaeae, praeco Deum, vitam donato ſerenam,
Gratus ob haec, data quae munera grata tibi;
Daque ipſum in populo per longum degere juſto
Hoc *Euonymeo*, et ſorte favente frui.

Ejuſdem.

Fer aquam, fer vinum, ô puer:
Fer et florentes nobis
Coronas; fer, *inquam*; ut ne *amplius*
Adverſus amorem Athletae-more-contendam.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΝ.

Θεοκρίτου, εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
ξυγνὴν ἔχοντα χαίτην,
ὠχράν τε τὴν παρειήν,
ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν
ἔταξε, τοὺς ἔρωτας.
οἱ δ' εὐθέως ποτηνοὶ
πᾶσαν δραμόντες ὕλην,
ξυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
δῆσάν τε, κἀπέδησαν.
χὠ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
ἕσυρεν αἰχμάλωτον.
ὁ δ', ἐξόπιθ' ἑλαύνων,
ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς.

Theocriti, in mortuum *Adonin*.

ADonin Venus ut vidit mortuum jam, horridam habentem comam, pallidamque genam, ducere aprum ad ſe juſſit amores. Illi vero ſtatim, *ut* volucres, *per* omnem currentes ſylvam, inviſum aprum invenerunt, ligarunt, et inſuper ligarunt. Et hic quidem, fune innectens, trahebat captivum: ille a tergo agens, percutiebat arcu: at fera incedebat trepide;

φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτη,
πάντων κάκιστε θηρῶν,
σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
σὺ μεῦ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε,
ὄμνυμί σοι, Κυθήρη,
αὐτήν σε καὶ τὸν ἄνδρα,
καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμὰ,
καὶ τόσδε τὺς κυνηγύς,
τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
οὐκ ἤθελον πατάξαι·
ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
γυμνὸν, τὸν εἶχε, μηρὸν
ἐμμανόμην φιλῆσαι·
καὶ μευ κατεσίναζε.

pide; metuebat enim Venerem. Illi vero dixit Venus, ô omnium peſſime brutorum, tune iſtud femur laeſiſti? Tune meum virum perçuſſiſti? At Fera dixit hoc modo, juro tibi, ô Venus, per teipſam et virum tuum, et haec mea vincula, et hoſce venatores, virum tuum formoſum minime volebam ferire; verum velut ſimulacrum intuebar, et nullatenus ferens *amoris* incendium, nudum, quod habuit, femur perdite-cupiebam oſculari: idque mihi nocumento-fuit. Hos igi-

τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
τούτους κόλαζε, τέμνε,
(τί γὰρ φέρω περισσούς;)
ἐρωτικοὺς ὀδόντας.
εἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ.
καὶ ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χείλεα.
τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
εἶπέν τε τοῖς ἔρωσι,
τὰ δεσμὰ οἱ 'πιλῦσαι.
ἐκ τοῦδ' ἐπηκολούθει,
ὕλην δ' ἔτ' οὐκ ἔβαινε,
καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
ἔκαιε τοὺς ἔρωτας.

tur accipiens *dentes*, ô Venus, hos, *inquam*, puni, excide, (Quid enim gero supervacaneos?) amatorios dentes. Sin minus tibi haec suffecerint, etiam et haec mea labra. Hujus vero misertа est Venus, juſſitque amoribus, ut vincula illi reſolverent, Ex eo *tempore Venerem* aſſequebatur, ſylvamque amplius haud rediit, et ad ignem accedens exuſſit amores, i. e. *amatorios ſuos dentes*.

ΣΑΠ-

ΣΑΠΦΟΥΣ

I. εἰς Ἀφροδίτην.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
μή μ' ἄτασι μηδ' ὀνίαισι δάμνα,
πότνια, θυμόν.
ἀλλὰ τῆδ' ἔλθ', αἴποτε κατ' ἔρωτα
τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς ἄϊοις, ἄς ποτ' ἀκλυες,
πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
χρύσεον ἦλθες,
ἄρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δὲ σ' ἆγον
ὠκέες στρουθοὶ, πτέρυγας μελαίνα;
πυκνὰ δινεόντες ἀπ' ὠράν' αἰθε-
ρος διὰ μέσσω.

I. *In Venerem.*

VErsicolori solio immortalis Venus,
Filia Jovis dolos nectens, supplico tibi,
Ne mihi poenis neque moeroribus doma,
Veneranda, animum.
Verum huc ades, siquando per Amorem
meam vocem audieris, quam tu saepius
Auscultabas, patrisque domum relinquens
Aureum venisti,
Currum subjungens, pulchri vero te egerunt
Celeres passeres, alas suas nigras
Crebro vibrantes a coelo per aethe-
rem medium:

Proti-

αἶψα δ' ἐξίκοντο. τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
ἤρε' ὄττι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὄττι
δεῦρο καλοῖμι.
κ' ὄτ[ι] γ' ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
μαινόλᾳ θυμῷ, τίνα δ' αὖτε πειθῶ,
καὶ σαγηνεῦσαν φιλότητα· τίς σ', ὦ
Σαπφοῖ, ἀδικεῖ;
καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·
αἰ δὲ δῶρα μὴ δέχετ', ἀλλὰ δώσει·
αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,
κ' ὄτ[ι] κελεύῃς.
ἔλθέ μοι κ[ὴ] νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον,
ἐκ μεριμνᾶν. ὅσσα δέ μοι τελέσσαι

Protinuſque pervenerunt. Tu vero, ô beata,
Subridens immortali vultu tuo,
Rogabas, quodnam erat quod paſſa ſum, et quod
Huc *te* vocarem.
Et quodnam meo maxime velim fieri
Furenti animo, quamve turſus Suadam,
Atque irretientem amorem. Quis te, ô
Sappho, laedit?
Etenim ſi fugit, citò te ſequetur:
Sin autem non accipit, quin ipſe dabit:
Sin vero non amat, citò amabit,
Atque ubi tu juſſeris.
Veni ad me et nunc, duriſque ſolve me
Ex curis: quaeque mihi te perficere

Ani-

θυμὸς ἱμείρει, τέλεσον, σὺ δ' αὐτὰ
σύμμαχος ἔσσο.

Animus concupiſcit, perfice; tuque ipſa
Adjutrix eſto.

II. εἰς Κόρην.

Φαίνεταί μοι κεῖνος ἴσος θεοῖσιν
ἔμμεν ἀνὴρ, ὄστις ἐναντίον τοι
ἰζάνει, καὶ πλασίον ἆδὺ φωνού-
σας ὑπακούει,
καὶ γελώσας ἱμερόεν, τό μοι τὰν
καρδίαν ἐν ϛήθεσιν ἐπτόασεν.
ὡς ἴδον σε, βρόγχον ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς
οὐδὲν ἔθ' ἥκει.
ἀλλὰ καμμὲν γλῶσ' ἔαγ' ἄν δὲ λεπτὸν
αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν

II. *In puellam: ex Catulli interpretatione.*

ILLE mi par eſſe Deo videtur,
Ille, ſi fas eſt ſuperare Divos,
Qui ſedens adverſus identidem te
Spectat, et audit
Dulce ridentem; miſerae quod omnes
Eripit ſenſus mihi. Nam ſimul te,
Cypria, aſpexi, nihil eſt ſuper mi
Quod loquar amens.
Lingua ſed torpet, tenues ſub artus
Flamma demanat, ſonitu ſuopte
Tinti-

ὀμμάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι· βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοαί μοι.
κἀδδ' ἰδρὼς ψυχρὸς κέεται, τρόμος δὲ
πᾶσαν αἰρεῖ. χλωρότερη δὲ ποίας
ἐμμί· τεθνᾶναι δ' ὀλίγου δέοισα
φαίνομαι ἄπνους.

Tintinant aures, geminâ et teguntur
Lumina nocte.

Reliqua ſunt Henrici Stephani.

Manat et ſudor gelidus, tremorque
Occupat totam : velut herba pallent
Ora : ſpirandi neque compos, Orco
Proxima credor.

τῆς αὐτῆς, ἐκ τοῦ Ἡφαιστίωνος γραμ-
ματικοῦ.

Δέδυκε μὲν ἀ σελάνα,
καὶ Πληϊάδες, μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὤρα·
ἐγὼ δὲ μόνα κατεύδω.

OCcidit quidem Luna,
et Pleiades, mediae autem ſunt jam
Noctes, praeteriitque hora;
Ego tamen ſola dormio.

Ejuſdem

Ejusdem Sapphûs Odaria, ex emendatione Isaaci Vossii.

Ποικιλόφρον ἀθάνατ' Ἀφροδίτη,
παῖ Διὸς δολόπλοκε, λίσσομαί σε
μή μ' ἄσαισι, μή δ' ἀνίαισι δάμνα,
πότνια, θύμον.

ἀλλὰ τυίδ' ἔλθ' αἴποκα κατερῶτα
τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς αἴοισα πόλλυ
ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῦσα
χρύσεον ἦλθες

ἄρμ' ὑποζεύξασα, καλοί δ' σ' ἆγον
ὠκέες στρουθοί, περὶ γᾶς μελαίνας
πυκνὰ δινεῦντες πτερ' ἀπ' ὠράνω αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω.

αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
μειδιάσας' ἀθανάτῳ προσώπῳ
ἤρε' ὅττι δ' ἦν τό πέπονθα, κ' ὅττι
δῆν τε κάλημμι.

κ' ὅτ' ἐμῷ μάλιϛα θέλω γενέθαι
μαινόλᾳ θύμῳ, τίνα δ' αὖτε πειθη-
μι ϛαγηνέϛαν φιλότηϛα, τι ϛ', ὦ
Σαπφοῖ, ἀδικῇ;
καὶ γὰρ εἰ φύγῃ, ταχέως διώξει,
αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώϛει,
αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήϛει,
ἢ οὐκι ἐθέλοις.
ἔλθε μοι κ̀ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λύϛον
ἐκ μεριμνᾶν, ὅϛα δέ μοι τελέϛαι
θύμος ἱμέρρει τέλεϛον, ϛὺ δ' αὐτὰ
σύμμαχος ἔϛο.

ἄλλο.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴϛος θεοῖϛιν
ἔμμεν' ὠνὴρ, ὄϛις ἐναντίος τοι
ἰζάνει, κ̀ πλαϛίον ἀδὺ φωνού-
ϛας ὑπακούει.
καὶ γελαΐις ἱμερόεν, τό μοι τὰν
καρδίαν ἐν ϛήθεϛιν ἐπτόαϛεν.
ὡς γὰρ εἴδω ϛε, βροχέας με φώνας
οὐδὲν ἔθ' ἤκει.

ἀλλὰ

ἀλλὰ καμμεῦ γλῶσσα σέαγε, λεπτὸν
αὔτικα χρῶ πῦρ ὑπαδεδρόμακεν,
ὀππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοαί μοι.

κὰδδ' ἰδρὼς ψυχρὸς κέεται, τρόμος δὲ
πᾶσαν ἄγρει· χλωροτέρη δὲ πόας
ἐμμὶ, τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύσα
φαίνομαι ἄλλα.

ΣΑΠΦΟΥΣ

ΣΑΠΦΟΥΣ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Τῷ γριπεῖ Πελάγωνι πατὴρ ἀνέθηκε Μένισκος
κύρτον καὶ κώπαν, μνᾶμα κακοζοΐας.

ἄλλο.

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῖσαν
δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος.
ἃς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθηγέϊ χαλκῷ
ἄλικες ἰμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

Ex Anthologia.

Piſcatori Pelagoni Meniſcus pater repoſuit
Naſſam et tonſam, monumentum miſerae illius vitae.

Aliud.

Timadis iſte cinis, quam quidem ante nuptias mortuam
Excepit Proſerpinae nigricans thalamus.
Cujus et pereuntis omnes recenter-exacuato aere
Aequales amabilem capitis poſuere comam.

ΤΕΛΟΣ.